திராவிடநாடு

—8—58 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

நேருவின் சீலப்பஞ்சம்!

[தமிழ்ப்பித்தன்]

இந்தியர் நாமெலா மொன்றெனவே
இங்கிதம் பேசிடும் நேருபண்டிதர்
சிந்திஞர் தமிழர்க ளாறெனவே
சிங்களத் தீவினில் குருதியெனும்
சிந்தையில் வேல்விடுந் தன்மைநிகர்

சேதியைக் கேட்டது மென்செய்தார்?
அண்டையி லிருக்கும் நாட்டினிலே
அண்டிப் பிழைத்திட சென்றவரை
பண்டார நாயகா ஆட்சியிலே
படுகொலை செய்தன ரென்றால்
"பண்டைநாள் நடைபெறும் கிளர்ச்சி

அங்குளோர் குடும்ப விஷயமாகும்
அதில்நாம் தலையிடக் கூடா"தென்ருர்.
அங்கேரிப் பிரதமர் இம்ரேநாகி
அக்கிரமமாய் மாண்டா ரென்றபோது
வெங்கொடுமை யெனவெகுண் டெழுந்தே
வித்தகநேரு அறிக்கை விட்டார்.

செத்ததோ அவர்தம் பஞ்சசீலம்
அன்றிச் செல்லாதோ அதிங்கே!
இத்தரை மீதினில் சமாதானம்
எந்நாளுங் குன்றாது நிலைபெறவே
நித்தமும் பேசுவார் பஞ்சசீலம்
நெஞ்சினி லேனிந்த சீலப்பஞ்சம்?

கேட்டாயா சேதி!

பாகிஸ்தானம் பிரிந்தபோது, இந்தியாவுக்குத் தரவேண்டியது என ஒதுக்கப்பட்ட தொகை 138-கோடி ரூபாய்களாகும். இந்தத் தொகை, ஆண்டுகள் பதினொன்றாகியும், டில்லியால் இன்னும் பெறமுடியவில்லை. இதற்குக் காரணம், அண்டை நாடாகயிருந்தும், ஆதிமுதல் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று தொடர்ந்து தகராறுகள் வளர்ந்து கொண்டேயிருப்பதாகும் — பாகிஸ்தானுக்கும் இந்தியாவுக்கும். ஒன்று இரண்டல்ல 138-கோடி ரூபாய்! அதாவது சென்னை அரசின் ஆருண்டு கால வருமானம்!!

✱

புதிதாக ஒரு நீர்ப்பாசனத் திட்டம் நிறைவேற்றினார்கள்! எங்கே வடக்கேதான்? அதிலிருந்து, மின்சாரம் எடுக்கலாம் என்றும், ஏற்பாடு செய்தார்கள். அணைக்கட்டு திறக்கப்பட்டது—வேகமாக ஓடிடும் நீரிலிருந்து மின்சாரமும் எடுக்கப்பட்டது — விழுந்த நீர், வாய்க்கால்களின் வழியும் ஓடிற்று. ஆனால், ஒரு விவசாயிகூட அந்த நீரை வயலுக்குப் பாய்ச்சிக்கொள்ளவில்லை! வரப்பு போட்டு, தேக்கிக்கொள்ளவில்லை!! சர்க்கார், மிரண்டது. கழனிகளிலிருக்கும் பயிர்களோ, தண்ணீரின்றி வாடின. தண்ணீரோ, வாய்க்கால்களில் ஓடுகிறது. விவசாயிகளைப்போய், "ஏனய்யா, தண்ணீரைப்பாய்ச்சவில்லை? உங்களுக்காகத்தானே அணை கட்டினோம்?" என்று சர்க்கார் அதிகாரிகள் விசாரித்தார்கள். அதற்கு அவர்கள் என்ன பதில் சொன்னார்களாம் தெரியுமா! "தண்ணீரிலிருந்து மின்சார சக்தியை அகற்றிவிட்டபடியால், எங்கள் பயிர்களுக்குப் பிரயோசனமில்லையென்று கேள்விப்பட்டோம். எதற்கு; எங்களுக்கு அத்தண்ணீர்?" என்று மறுத்துவிட்டார்களாம்; அந்தத் தண்ணீரைப் பயனபடுத்திப் பாருங்கள் —மின்சக்தி எடுப்பதால் நீரின பயன் கெட்டுவிடாது—என்று சிலரை மிகச்சிரமப்பட்டு இணங்கவைக்க நேர்ந்ததாம். அவர்கள் "மாதிரி" பார்க்கட்டும் என்பதற்காக தீர்வையில் கூட பாதியளவு தள்ளிக் கொடுக்க நேர்ந்ததாம். இத்தகவலை இந்தூர் கல்லூரியொன்றில் பேசிய மத்ய பிரதேச உணவு மந்திரி, கடந்த கிழமை வெளியிட்டிருக்கிறார். மூடநம்பிக்கையின் உச்சத்தைப் பார்த்தீர்களா!!

✱

திருடியதற்காக ஒருவனுக்குத் தூக்குத்தண்டனை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது! லட்சமோ ஆயிரமோ, அல்ல அவன் திருடியது; சுமார் 5-ரூபாய் அதற்குத்தான், இவ்வளவு பெரிய தண்டனை. வேறு யாராவது திருடியிருந்தால், ஏதாவது அபராதம் போட்டிருப்பார்கள். திருடியவன் ஒரு நீக்ரோ! அதுவும்ஒரு வெள்ளைக்காரியிடமிருந்து திருடினன்!! இப்படிச் செய்யலாமா—இதற்குத் தூக்குத் தண்டனைதான் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று அலபாமா உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியிருக்கிறது. நிற வேற்றுமை, நீதிதேவனைக்கூட மயங்க வைக்கிறது! என்ன விபரீதம்!

✱

இந்திய உபகண்டத்திலேயே கலியாணமாகாதவர்கள் அதிகமாக இருக்குமிடம் எது தெரியுமா? கேரளம்தானும்! நூற்றுக்கு அறுபது வீதம் ஆண்களும், 48-வீதம் பெண்களும் கலியாணமாகாமல் வசிப்பதாக அரசினரின் 1951 புள்ளி விபரம் தெரிவிக்கிறது. பிரமச்சாரிகள் அதிகம் இல்லாத இடம் பீகார் மாநிலமாம். இந்த உபகண்டத்திலேயே, அதிகமாகப் படித்தவர்கள் உள்ள இடமும கேரளம் தான். இங்கு ஆண்களைவிடப் பெண்கள் கல்வி அதிகமாக உள்ளது; என்றும் கணக்கிடு கூறுகிறது.

✱

50-லட்ச ரூபாய் செலவில் தங்கத்தாலே தண்ணீர்த் தொட்டிகட்டப்போகிறார்களாம் திருப்பதியில், சாமி குளிப்பதற்காக! 50-லட்ச ரூபாய்!! கிட்டத்தட்ட பத்து கல்லூரிகள் கட்டலாம்—இரண்டு உயர்தர விஞ்ஞானக் கழகங்கள் வைத்து பலருக்குப் பயிற்சியளிக்கலாம்— எனினும் ஆலயத்தைப்புரக்கும் அறநிலையத்தாருக்கு அந்த யோசனை வரவில்லை. தங்கம் வாங்கி, கிணறுபோலத்தொட்டி கட்டப்போகிறார்களாம். ஆண்டவர்களிலேயே, திருப்பதியான் தான், இப்போது டாடா பிர்லா போல இருப்பவர். தங்கமில்லை என்று தவிக்கிறது சர்க்கார், தாலிச் சரடையும், கம்மல்களையும்கூட தங்க செலாவணிக்காக "தானம்" தருமாறு, நேரு பண்டிதர் அடிக்கடி விண்ணப்பிக்கிறார். ஆனால், திருப்பதியில், 50 லட்சம் ரூபாய் தங்கத்தால் தொட்டி கட்டப்போகிறார்கள் தொட்டி!!

✱

பால் மனிதனுக்கு சத்துள்ள ஆகாரம்! பால் தரக்கூடியது பசு!! — என்பது, யாவருக்கும் தெரியும். விஞ்ஞானத்தின் மூலம், பசு இல்லாமலே பால் உற்பத்தி செய்யமுடியுமென்று இலண்டனுக்கருகிலுள்ள கொர்போர்டு ஷயர் விஞ்ஞான நிலயத்தில் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். பசு தின்னும், புல் புண்ணாக்கு, பருத்தி முதலியவைகளை "பசுபோல் செய்யப்பட்ட ஒரு இயந்திரத்தின் வாயில்" போட்டு, மடியைத் திருகினால், பால் வடியுமாம். "பசுபோன்றதின் வயிற்றில் அதறகான இயந்திரங்கள்" வைக்கப்பட்டுள்ளனவாம். பாலில் இருக்கும் சத்துப் பொருள்களுக்குக் காரணம் பசு தின்னும பொருள்கள் எனக்கண்டுபிடித்து, அவைகளைக் கொண்டு பாலாக்கும் முயற்சியில் வெற்றி பெற்றிருக்கின்றனர், மேல்நாட்டார். கோழிமுட்டை, போன்றவைகளைச் செய்யும் ஆராய்ச்சியும் நடைபெறுகிறதாம்.

நினைப்பில் உள்ளதாம்!

ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 [24—8—58] தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 6

உலகமுழுதும் ஒரே விதமான மொழியும், எல் ...ாரும் ஒரேமாதிரியான உடையணியும் பழக்கமும், ...ரே விதமான உணவுப் பழக்கமும் நடத் ...தயும் ஏற்பட்டுவிட்டால், 'எவ்வளவு நன்றாகயிருக் ...ம்! — என்று, மகாத்மாக்களும், கதாசிரியர்களும் ...னைக்க முடியுமே யன்றி, இன்றுள்ள உலகில், நிச் ...மாக சாத்தியமில்லை. போட்டிகளிலும், சண்டை ...சரவுகளிலும், நிறவேற்றுமையிலும் ஈடுபட்டுக் ...க்கும் மனிதன், இந்த முயற்சியிலீடுபட்டாலும் ...ங்காங்கிருக்கும் பருவ நிலையும், இடத்தின் சூழ ...மைப்பும் இடங்கொடுக்கும் என நம்புவதற்கில்லை. ...ன்குமுழும், நம்மவருக்குப் போதும்; கடும்பனி ...றையும் காஷ்மீரத்தாருக்குக் கம்பளியில்லாமல் ...டியாது! கொஞ்சம் இறைச்சியும் ரொட்டியும், ...வள்ளையருக்குப் போதுமானதாயிருக்கலாம்; ...ஜராத்திக்குக் கோதுமை சப்பாத்தியும், இனிப்பும் ...வண்டும்; தமிழ்நாட்டினருக்குச் சாம்பாரும் இட்லி ...ம் அளிக்கும் ருசி தனிதான். இதைத்தவிர்த்து, ...மாழிவேறு உள்ளது! மொழித்துறையில், உலக ...முழுமைக்கும் ஒரே விதமாக உண்டுபண்ணுவதென் ...து ஒருபோதும் இயலாது!!

எனவேதான் உலகில் ஒவ்வொரு மொழியின் ...பேராலும், ஒவ்வொருவரின் நடையுடைகளைக் ...கொண்டும், அவர்களின் புராதனப்பாரம்பரியத்தை ...வைத்தும், இந்தந்த நாடு என்று எல்லைக்கோடு இட் ...டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தந்தக் கோட்டுக்குள், அவரவர்கள் அரசமைப்புகள் ஏற்படுத்திக்கொண்டு, ...தன்னாடு, தன்மொழி, தன்மக்கள் என்று சொல்லிக் ...கொண்டு வாழ்கின்றனர். இந்த எல்லைகளையும் ...தாண்டி, சில கோட்பாடுகள் சென்றன! புத்தரின் ...பொன்மொழிகள், இலங்கை புகுந்தன—சீனம் [சென் ...றன — ஜப்பானுக்குள் நுழைந்தன. இயேசுவின் ...கோட்பாடுகள், ரோமாபுரியைவிட்டு ஐரோப்பாவுக் ...குள் நுழைந்தன, இங்கிலாந்துக்குள் சென்றன, ...கடைசியில் அமெரிக்காவுக்கும் இன்னும் பல இடங் ...களுக்கும் போயின. நபிகள் நாயகத்தின் வாக்குகள், ...மத்திய கிழக்கை ஆக்ரமித்து, இந்தோனேசியா ...உள்பட பற்பல இடங்களுக்கும் சென்றன. இப்படி இந்தக் கோட்பாடுகள் சென்று, பலதேசங்களில் ...கொடி நாட்டியும், அந்தந்த தேசங்கள் தத்தமது ...எல்லைகளைவிட்டுவிடவோ, எல்லாம் "புத்த உலகம்" "கிருஸ்துவ உலகம்" "இஸ்லாமிய உலகம்" என்று மாறிவிடவோ இல்லை! சீனம் இருக்கிறது—சிங்கள ...மும் உள்ளது; இங்கிலாந்து உளது—ஜெர்மனியும் இருக்கிறது; எகிப்து இருக்கிறது — இந்தோனே ஷியாவும் உள்ளது.

உலகின் ஆதிகால சரிதத்தையும், நாடுகள் உருவெடுத்ததையும், ஆங்காங்கு எப்படியெப்படி மொழிகள் உருப் பெற்றனவென்பதையும், எப்படி மனிதன் ஒரு :சமுதாயமாக வாழத் துவங்கினான் என்பதையும் ஆராய்ந்தால், சுவையோடுமட்டுமின்றி சோக நிகழ்ச்சிகளையும் நாம் அறிய நேரும். வாழ்ந் தவைபல உண்டு! புதிதாக அரும்பியவை ஏராள முண்டு! சரிந்த அரசுகள் ஏராளம்! முளைத்த, புது நாடுகள் பல!!

ஒரே மதம் — ஒரே பேச்சு மொழி — ஒரே நடை யுடைபாவனைகள் இருப்பினும் கூட, தமது வசதி கள் வாய்ப்புகளை வைத்து, தனிநாடாக வாழ்ந்து வருபவைகள் உண்டு. அமெரிக்கருக்கும் ஆங்கிலேய ருக்கும் எந்த விஷயத்திலும் அதிக வித்தியாசம் கிடையாது! அண்ணன் தம்பிகள் தான்; ஆயினும், இரு வல்லரசுகளாகத்தானே உள்ளனர். எனவே, மொழி, நடையுடை, மதம், பழையபண்பாடு இவைகள் மட்டுமின்றி தேவையும், வசதியும் குடைகிறபோது, ஒன்றாகயிருப்பினும் கூட, நாடுகள் தனித்தனியாக உருவாக ஏதுவாகின்றது.

இந்த உண்மைகளை அறியாதவரல்ல, கிருஷ்ண மேனன்! நேருவின் சகாவான அவர், கிட்டத்தட்ட உலகத்தையெல்லாம் நேரில் சென்று கண்டவர். நீண்ட நாளாக ஏடுகளிலேயே எண்ணத்தையும் சிந்தனையையும் பதித்தவர். அதனால்தான், இந்த கிழமை, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார், அவரை யழைத்து, பட்டமளிப்பு விழாவில் அறிவுரையாற்றச் செய்திருக்கிறார்கள். அவர் பேசும்போது குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்:—

> **"ஒரு தேசத்தை உருவாக்குவது எது? நாம் அணிந்துகொள்ளும் ஆடைகள் ஒரே மாதிரியாக இருப்ப தால் அல்ல, ஒரேவிதமான உணவுகளை உட்கொள்ளும் பழக்கப்பட்டவர்களாக இருப்பதால் அல்ல. ஒரே விதமான மொழியைப் பேசுவதாலோ அல்ல, ஒரே மதத்தைச் சேர்தவர்களாக இருப்பதாலே அல்ல. இந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று நினைக்கிறோமே, அந்த நினைப்பால் உருவாவதுதான், தேசீய உணர்ச்சி. இந்த உணர்ச்சி யால்தான் குமரி முதல் இமயம் வரையில் நமது நாடு என்கிற உணர்ச்சியால்தான் நாம் ஒன்றாகியுள்ளோம்."**

இந்திய தேசியம் பற்றி, கிருஷ்ணமேனன் அவர் கள் தரும் விளக்கம் இது! மொழி—உணவு—நடை

யுடைபாவனை — இவைகளாலே அல்லப்பா, நாம் மனதில் நினைக்கிறோமே, அந்த நினைப்பால்தான் இவ்வளவு பெரிய தேசம் உருவாகியிருக்கிறது, என்கிறார்! மேனனின் மேதாவிலாசத்தைப் பாராட்டுகிறோம். கடுகு, கடுகுதான் என்று சொல்ல முடியும் சாதாரணமானவர்களால். ஆனால், கடுகைக்காட்டி மலையென்று சொல்ல, மிகமிக வாக்குச்சாதுர்யம் வேண்டும். "இந்தியா ஒரே தேசம்! யாரே இதனை மறுக்கமுடியும்? இமயமுதல் குமரிவரை, எல்லோரும் பேசும் மொழி ஒன்றுதான்! நடையுடை பாவனைகள் ஒன்றுதான்! நாகரீகமும் பண்பாடும் ஒன்றுதான்!" என்று அடித்துச் சொல்ல முடியவில்லை. அதனால் பொதுவாக, ஒரு நாட்டுக்கு என்று கருதப்படும் அந்த வரைமுறைகளாலா, ஒரு தேசம் இருக்கிறது--என்று கேட்டு, உள்ளத்திலே இருக்கிற ஒற்றுமை நினைப்பால் உருவானதே நமது தேசம், என்கிறார்! இந்த ஒற்றுமை நினைப்பை என்று இழக்கத் துவங்குகிறோமோ அன்றே, இத்தேசம், சிதைந்தது, என்றும் எச்சரிக்கிறார்!!

ஒற்றுமை நினைப்பு — யாரரிடத்தில் உள்ளது, இந்திய உபகண்டத்தில் வாழும் எல்லா மொழியினரிடத்திலும் இருக்கிறதா, பற்பல பண்பாடுகளுடன் வாழுகின்றனரே ஒவ்வொரு மாநிலத்து மக்கள் அவர்களிடமெலாம் இருக்கிறதா, என்று கணக்கெடுத்தால், வட்டார உணர்ச்சிதான் ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் அவர்தம் உள்ளத்திலும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிப்பதை, மேனனர் காணமுடியும். குஜராத்தியர்—மராட்டியர்—வங்காளிகள்—ஆந்திரர் — பீகாரிகள்—இப்படித்தானிருக்குமே ஒழிய. யாவரும் இந்தியர் என்பது பிறகுதான் வரும்! தெரியாமலா பாடினார் தாகூர் — பஞ்சாப, சிந்து, குஜராட்ட மராட்டா திராவிட உத்கலவங்கா, என்று!!

தேசம் என்பதற்கு, புதுவிளக்கம் தரவந்த மேனனர், ஒரு உண்மையை மறைக்கவில்லை அதாவது "பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, மனிதன் வாழ்ந்த இடம், தென்னிந்தியாவாகும். வெகு காலத்திற்கு முன்பே, மனித சமூகம் வாழ்ந்த மண் இது. ஆதிகாலத்தைவிட்டாலும், இந்நாடு எப்படியிருந்தது என்பதற்கு **7000** ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே சரித்திரம் இருக்கிறது."

தொன்மையான நாடு—தொன்மையான மொழியுடையோர்—தொன்றுதொட்டு வாழும் கூட்டம் தென்னவர், என்பதை மேனனர் மறைக்கவில்லை! ஒரேவிதமான மொழி—ஒரேவிதமான மக்கள் வாழுகின்றனர் — எனவே இது ஒரு நாடு — என்றும் வாதாடவில்லை! ஆனால், மனதில் நினைப்புவேண்டும், அந்த நினைப்பில்தான் இருக்கிறது 'இந்தியா' என்று உருக உருக உரைக்கிறார்—வாதாடுகிறார்!!

இந்த நினைப்பு, நிலைக்குமானால், நிலைத்து வந்திருந்தால் உலகத்திலே பல நாடுகள் உருவாகியிராது —நினைப்பை இன்னும் கொஞ்சம் விசாலப்படுத்தி, 'அகில உலகம்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, பரந்த மனோபாவத்துடன் வாழ முயற்சிக்கலாம்! மனிதன் எல்லோரும் ஒரே மாதிரியாக—ஒரே அமைப்பாக—ஒரே உலகமாக ஏன் வாழக்கூடாது?—என்று மகாத்மாக்கள், நினைக்கலாம்; கதாசிரியர்கள் தீட்டலாம். ஆனால், இயலுமா?—என்றால், நிச்சயமாக இயலாதன்றோ! அதுபோலத்தான், நினைப்பால் மட்டுமே, ஒரு பரந்த பூபாகத்தை ஒரே நாடாக வைத்திருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்படுவதும்!!

மொழியாலும், நடையுடையாலும், புராத பண்பாலும் மட்டுமின்றி வசதியும் தேவையும் நெருக் போது, தனியரசு பெற்றவைகள், உலக அரங் உள்ளன. அப்படியிருக்கும்போது, இந்திய கண்டத்தில்,

தொன்மையானவர்கள்.
பழம்பெரும் மொழி கொண்டவர்கள்.
தனியாக வாழ்ந்தவர்கள்.

நாம், ஏன், தனியரசு பெற்று வாழ்முடியாது! இந் தகுதிகளோடன்றி, சேர்ந்துவாழ்வதால், வசதிகளை வாய்ப்புகளையும் வேறிழந்து, ஏமாற்றப்பட்டுமன் வருகிறோம்! இந்நிலையில், எப்படி வளரும், அ இந்தியா—எப்படி 'பாரதம்' நீடிக்கமுடியும், நினை னால் மட்டும்!!

சர்க்கரை ருசிக்கும் என்பது, நினைப்பு. நினைக் போது, ருசி, தெரியும். ஆனால், ருசியை அனு விப்பது, தின்னும்போதுதானே. காகிதத்தில் ச கரை என்று எழுதி சாப்பிடு, ருசிக்கும் என்கிற மேனன்! நினைப்பில்தான் உள்ளது என்கிற இந்தியா!! நினைப்பிலிருக்கலாமய்யா, ஆனால் வாழு போது, எமது மொழி சாகும்போது, எமது பகு வாடும்போது, என்ன உமது பதில் என்று கேட்கி றனர், ஒவ்வொரு பகுதியினரும். நினைப்பு, எத்த நாளைக்கு இனிக்கமுடியும்!!

★

"ஊர் சுற்ருதே!"

ஏடுகளைப் புரட்டினால் இந்த மந்திரி அங் போனார், அந்த மந்திரியின் சுற்றுப்பயணம் என்கி சேதிகளுக்குப் பஞ்சமில்லை.

உபதேர்தல் என்றால் எல்லோரும் போ "டேரா" அடிக்கிறார்கள்—ஏதாவது ஒரு சாக்கில் ஊர் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

ஜனநாயகயுகத்தில், மக்களை மந்திரிகள் சந்திக் வேண்டுமென்பதும், அதற்காக சுற்றுப்பயண செய்யவேண்டும் என்பதும் தேவைதான். அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் விஷமன்றோ! அளவறிந் மட்டுமல்ல, அநாவசியமாகவும் ஊர் சுற்றுகிற களாம்!!

நாம் சொன்னால் கோபம் வரும் நமது மந்தி களுக்கு; அவர்தம் தலைவர் நேரு அவர்களே பஞ்சாப் தலைநகராம் சண்டிகாரில் கடந்த 10ந் தே பேசும்பொழுது, கண்டித்திருக்கிறார், "அமைச்சர்க அடிக்கடி சுற்றுப் பிரயாணம் செய்யக்கூடாது. மந்தி யாக வருமுன், தொண்டனாக ஒவ்வொரு இடத்துக்கும் போய்க் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் மந்திரியான பிறகு, மேஜையடியில் உட்கார்ந்து அந்த வேலையைச் சரிவரப் பார்க்கவேண்டும். அதைவிட்டு ஊர் ஊராக அலையக்கூடாது" என்று,

நேரு இவ்விதம் கூறுகிறார்! அமைச்சர்கள் பதவியின் பொறுப்பு அறிந்து நடக்கவேண்டும் என்கிறார்! இங்கென்ன காண்கிறோம்—பதவியிருப்பதே, ஒவ்வொரு ஊருக்கும் போய், தி. மு. க.வைத் தூற்றத்தான் என்று பவனி வருவதைத்தானே!!

★

ங்கைக்குரல்

அங்கே சிங்களம்! இங்கே இந்தி!!

னல்கள் எதிர்வந்தாலும்

இதயந்தளராத இலங்கைத் தமிழா!

உருக்கமான உன்னுடைய தங்களைக் கண்டு கண்ணீர் தினேன். நான் மட்டும் கண் ர் சிந்தவில்லை! ஜூன் 22ம் தேதி ாவிடமே கண்ணீர் சிந்திக் தறியது! ஆனால் இவ்வளவை ம் கேட்டுக்கொண்டே கேளாத ர் போல் அமர்ந்துள்ளார்கள் ந்நாட்டின் ஆட்சியாளர்கள்!

தென்னாப்பிரிக்கத் தமிழர்களின் ன்னல்களைத் துடைத்திடுவதற் கத்தான் காந்தியார் முதன் தல் சத்தியாக்கிரத்தை ஆரம் த்தார். அதன் பின்னால்தான் ங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிராகப் ரட்சி செய்து, ஆட்சியைப் பெற் ப் பண்டிதரின் கையிலே காடுத்துவிட்டுச் சென்றார். ஆனால்ஐயகோ! நினைத்தாலேநெஞ் ம் குமுறுகிறது! கண்களிலே ண்ணீர் பெருகுகிறது! தென் றப்பிரிக்கத் தமிழர்களைவிட, இலங்கைத் தமிழர்களாகிய உங் ளைவிட இழிந்த நிலையிலே இன்று வடக்கினுக்கு அடிமைப் பட்டு வாழ்கிறோம். எங்கள் கரங் ளிலும் பொன் விலங்கு பூட்டப் பட்டிருக்கிறது. சிங்களவர்களின் கொடுமைகளால் துடிதுடிக்கும் உங்களைப்போலவே நாங்களும் இங்குள்ள ஆட்சியாளர்களின் கொடுமைகளால் வாடுகிறோம்! இந்நிலையிலே உங்கள் நிலையை உயர்த்தும் வகை தெரியாது திகைக்கிறோம்!

"எட்டுத் திக்கும் முரசு கொட்டும் முத் தமிழ், இன்று ஈழத்திலே இன்னல்பட்டு இழுக்குற்ற நிலையிலிருக்கிறது. சீர்கெட்ட சிங்களம், சிறப்பிழந்த சிங்களம், சிங் காரத் தமிழ்மொழியைப் பார்த்துச் சீறு கிறது! சீறுகின்ற சிங்களத்திற்கும், சிங்களவர்களுக்கும் சாட்டையடி கொடுப் பாரில்லையே...! ஐயகோ! மங்காத தமி ழுக்கு மாசு கற்பிக்கிறார்கள்"—என்று கொந்தளிக்கும் இதயத்துடன் நீ எழுதிய கடிதத்தைக் கண்டேன். 'வெற்றி, எட்டுத்திக்கும் எட்ட முரசு' கொட்டிய தமிழ் மன்னர்களின் பரம்பரையிலே வந்த நல் இளஞ் சிங்கமே! 'எதையுந்தாங்கும் இதயம்வேண்டு'மென்றுதான் உனக்குக்கூற விரும்புகிறேன்!

இளந்தமிழா! இலங்கையில் மட்டும்தான் தமிழர்களுக்கு இந்த நிலையென எண்ணுகிறாயா? இங்கேயும் அதே நிலைதான்! சிறப்பிழந்த சிங்களம் சிங்காரத் தமிழ்மொழியைப் பார்த்து சீறுவதைப் போலவே, இந்தியென்ற கொடுமொழி, அழகு தமிழைப்பார்த்து நையாண்டி செய்கிறது! அங்கே சிங்களத்திற்கு மணிமகுடம்! இங்கேயோ இந்திக்குத்தான் மணிமகுடமாம்!

உன் பெயர் (தமிழ் மன்னன்) என எழுதியுள்ளாய்— ஆனாலோ பயந்து நடுநடுங்கிக்கொண்டு எனக்குக் கடிதம் தீட்டவேண்டிய நிலையிலேஉள்ளாய்! உனக்குப்பேச்

இன்பபுரியான் பி.எஸ்சி. பி.டி.

சுரிமை எழுத்துரிமைகூடக் கிடையாது! தமிழகத்திலிருந்து உங்களுக்கு ஆதரவாகத் தலையங்கம் தீட்டுகிற பத்திரிகைகளுக்குக் கூட உங்கள் சர்க்கார் தடை விதித்துள்ளது!

உன்னைப்போலவே பூண்டுலோயா என்ற இடத்திலிருந்து "தமிழரசு" என்ற அன்பர் எனக்கு ஓர் உணர்ச்சிமிக்க கடிதத்தைத் தீட்டியுள்ளார். அவர் எழுதிய கடிதத்தை அப்படியே கீழே தருகிறேன். படித்துப் பார்த்து, இலங்கையிலே நடக்கின்ற போராட்டத்தின் காரணத்தைச் சிங்கள அன்பர்களுக்கும் நீ விளக்க முடியுமல்லவா?

வாழ்க தமிழ்! வளர்க தமிழ்!!

பூண்டுலோயா,
23—6—58

"அன்னை உளம்மகிழ ஆற்றும் கவிபாடி
கன்னல் தமிழைக் காத்திடுவோம்"

என் அன்பு கொழுமிய நண்ப!
வாழ்த்துக்கள் பல

இன்பங் கொழிக்கும் ஈழத் திருநாட்டில் முன் இராசசிங்கன் என்ற சிங்கள அரசனால் அரசு நடாத்தப்பட்டது. அப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் சங்கலி என்ற தமிழரசன் ஆண்டு வந்தான். ஆனால் அந்தத் தமிழரசனே சூழ்ச்சியால் கொல்லப்பட்டான். இராசசிங்கன் இலங்கையை ஆட்சி செய்யும் போது டச்சுக்காரர்கள் இலங்கைக்கு வியாபாரம் செய்ய வந்தார்கள். அவர்கள் இங்கிருந்து வாசனைத் திரவியங்களான ஏலம், கருவாப்பட்டை முதலிய பொருள்களைத் தங்கள்நாட்டிற்குக்கொண்டு சென்றார்கள்.

சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஐரோப்பியர் இலங்கையைக் கைப்பற்றினார்கள். அவர்கள்தான் இங்கு தேயிலையை உண்டாக்கினார்கள். தேயிலையைச் செழிப்பாக்குவதற்காகத்தான் தென்னவர்களை அன்னவர்கள் இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். அப்போதைய இலங்கை கவர்னர்ஜெனரலான ஐரோப்பியர் திரு. சோல்பரி பிரபு கண்காணிப்பில் விட்டார்கள். அவருக்குக் கீழ்தான் டி. எஸ். சேனநாயக்கா என்ற சிங்களவரை இலங்கைக்கு பிரதம மந்திரியாக நியமித்தார்கள். அதே சமயத்தில் இந்தியத் தமிழர்கள் சிலரும், இலங்கைத் தமிழர் சிலரும் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்து உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். அதில் முதன்மையாளர் திரு. சர். பொன். இராமநாதன். அப்பொழுதெல்லாம் சிங்களவர் தமிழரென்ற வேற்றுமையின்றிச் சகோதரர்களாக வாழ்ந்தார்கள். சில நாட்கள் சென்றபிறகு சோல்பரி பிரபு தன் வேலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். குதிரைசவாரி செய்த பொழுது எதிர்பாராதவிதமாகப் பிரதமர் டி. எஸ். சேனநாயக்காவும் இறந்தார். பிறகு அவர் மகனை திரு. டட்லி சேனநாயக்கா பிரதமர் பதவியை ஏற்றார். திரு. ஒலிவர் குணத்திலக்கா என்பவர் கவனர் ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டார். திரு டட்லிசேனநாயக்கா, பதவியிலிருந்து விலகிய பிறகு திரு. சர். சோன் கொத்தலாவலை

பிரதமராகப் பதவி ஏற்ருர். அப்பொழுது யு. என். பி. கட்சி அரசாங்கக் கட்சியாக வீற்றிருந்தது. திரு. கொத்தலாவலை ஓர் இராசதந்திரி. அரசாங்கத்தில் யாதொரு குழப்பமுமில்லாமல் ஆட்சிநடத்திஞர். அவருக்குப் பிறகு இலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது. திரு. பண்டாரநாயக்கா பிரதமராகப் பதவி ஏற்ருர். அவர் பதவி ஏற்பதற்கு முன் சிங்களவர்கள் மத்தியில் "சிங்களத்தையே அரசு மொழியாக்குவேன் இந்தியத் தமிழர்களை இலங்கையை விட்டு வெளியேற்றுவேன்" என்று முழங்கிஞர். 1956-ம் ஆண்டில் அதர் பதவி ஏற்ருர். அப்பொழுது தமிழ் தலைவர்கள் சமஉரிமைகோரிப் பாராளுமன்றத்தின் முன் சத்தியாக்கிரகம் செய்தார்கள். அவர்கள் காடையர்களால் தாக்கப்பட்டார்கள். பலப்பல இடங்களிலும் சத்தியாக்கிரகங்கள் நடைபெற்றன. அப்பொழுது திரிகோணமலையில் ஏற்பட்ட புரட்சியில் சிங்கள வெறியர்களின் துப்பாக்கிக் குண்டுக்கு பலியாஞர் திரு. நடராசன் என்ற இளைஞர்.

திரு.பண்டாரநாயக்கா இலங்கை போக்குவரத்தைத் தேசியமயமாக்கிஞர். பஸ்களிலெல்லாம் சிங்கள ஸ்ரீ எழுத்தைப் பொறித்தார். அதனுல் பெரியதொரு போராட்டம் நடைபெற்றது. அதில் மாண்டவர்கள் திரு. பிரான்சிஸ், அய்யாவு என்ற இரு இளைஞர்கள். வவனியாவில் சமஉரிமை கோரியும் சிங்கள ஸ்ரீ எழுத்தை எதிர்த்தும் தமிழ் முன்னணித் தலைவர்கள் மாநாடு நடத்திஞர்கள். சிங்கள வெறியர்கள் மாநாட்டுக்குச் செல்லும் தமிழர்களைத் தாக்கிஞர்கள். இதனுல் பல்வேறு இடங்களில் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டுப் பலர் மாண்டனர். எங்கும் ஒரே இனவெறி தலைவிரித்தாடியது. நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் வீடுகள் நாசமாக்கப்பட்டன. இதஞல்தான் மே மாதம் 28ந் தேதி முதல் இலங்கை முழுவதும் ஊரடங்கு சட்டம் அமுலாக்கப்பட்டது. நாட்டின் இனவெறி குறைந்தது. பத்திரிக்கைகளுக்கெல்லாம் கடும் விதிகள் விதித்தார்கள். அரசாங்கத்தைப் பற்றியோ குழப்பத்தைப் பற்றியோ செய்திகளைப் பிரசுரிக்கக்கூடாதெனத் தடைவிதிக்கப்பட்டது. தமிழ் முன்னணித் தலைவர்களாக திரு. செல்வநாயகம், வன்னிய சிங்கம், அமிர்தலிங்கம், இராசதுரை, நவ இரத்தினம், இராவரோதயம், அழகக்கோன், செனநட்டர் நல்லையா, நாகநாதன் ஆகியோர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள்.

இலங்கைத் தமிழர்கள், யாழ்ப்பாணத்திலும், மட்டக்களப்பிலும், திரிகோணமலையிலும், வசிக்கிருர்கள். இந்தியத் தமிழர்கள் மலைநாட்டுப் பகுதிகளிலே வசிக்கிருர்கள். ஆனுல் இந்தியத் தமிழர் இலங்கைத் தமிழர் என்ற வேற்றுமை இடையாது. போராட்டத்தில் எல்லோருமே கலந்துகொண்டார்கள். தமிழ் முன்னணிக் கட்சி, 1942ல் தோன்றியது. தமிழ்பேசும் மக்களின் உரிமைக் குரலை எழுப்பவே தோன்றியது.

இலங்கைத் தமிழர்கள் தொகை	...	963,000
இந்தியத் தமிழர்கள் தொகை	...	943,000
		1,906,000
சிங்களவர்கள் தொகை		6,004,000

அன்பன்,
தமிழரசு.

மேலே கண்ட கடிதம் இலங்கைப் போராட்டத்தை நன்கு விளக்கும். உன்னைப்போன்ற உணர்ச்சியுள்ள இளைஞர். "அன்னை உளம்மகிழ ஆற்றும் கவிபாடி கன்னல் தமிழைக் காத்திடுவோம்!" எனப் போர்முரசு கொட்டுகிருர்.

"கன்னல் தமிழுக்குக் கயமை விளைப்போரை வாளெடுத்துப் போர்தொடுக்க வண்டமிழா தயங்காதே!" எனப் போர்ப்பரணி பாடுகிருர். நாட்டின் விடுதலைப் போருக்கு "தமிழரசு" போனற இளைஞர்கள் ஆயிரமாயிரம் பேர் முனவரவேண்டும்.

"மலைநாட்டிலே மக்கள் மாக்களாக்கபபடுகிருர்கள்; ஆனுல் இப்பொழுது காளையர்கள் கண்ணிய மற்ற முதலாளிகளின் முரட்டுக் கொள்கைகளை முறியடிக்கிருர்கள். ஆனுல் இன்பத் தமிழ்மொழி இன்னல்படும் நிலையைக் கண்டால் குருதி சிந்துகின்றன கண்கள்! கவலைகொள்கிறது இதயம்! எதிர்த்தால் கடுங்காவல் தண்டனை! அல்லது துப்பாக்கிக் குண்டுக்குப் பலி! இங்கே நடக்கும் அரசு பாரபட்சமானதே; பிரதமர் பண்டாரநாயகாவும் அப்படியே. தமிழர்களுக்கு அநீதியும் சிங்களவர்களுக்கு நீதியும் வழங்கப்படு கிறது.........இங்கு ஊரடங்கு சட்டத்தை மீறுபவர் 500 ரூபாய் அபராதம் செலுத்த வேண்டும் அல்லது 5 மாதம் கடுங்காவல் தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டும்" என்று அதே இளைஞர் முன்பு ஓர் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

*

அன்புள்ள இலங்கை நண்பா!
......பண்டாரநாயகாவின் ஆட்சியைப்பற்றி நீ எழுதிய கடிதத்தைப் படிக்கும்போது இங்கே நடக்கும் பண்டிதரின் தடியடி ஆட்சி என் கண்முன்னே வருகிறது. தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள், அங்கே பண்டா வின் குண்டுக்குப் பலியாஞர்கள்; துறைமுகத் தொழிலாளர்கள் இங்கே பண்டிதரின் குண்டுக்குப் பலியாஞர்கள்; அங்கே சிங்களம் சீறுகிறது! இங்கே இந்தி போர் முரசு கொட்டுகிறது!

சிங்களவர்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து நீங்கள் விடுதலை பெற முயற்சிப்பது போலவே, வடவர்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து நாங்கள் விடுதலை பெற முயற்சிக்கிரேும்!

அந்தோ!...இலங்கைத் தமிழா! ...இந்தியத் தமிழா!...நீ இன்னலுற்று ஏங்கும்போதுகூட உன்னிடையே சில வீபீடணர்கள் தோன்றி உன் எதிரிகளுடன் கைகுலுக்கிக் களிப்படைகிருர்கள்! **தமிழினத்திலே தோன்றிய தமிழனே தமிழர்களுக்குத் துரோகியாக மாறும்போது பண்டிதரையும் பண்டாரநாயக்காவையும் குறைசொல்லி என்ன பயன்?**

நமக்குள்ளேயே துரோகிகள் இருக்கும்வரை நம் நிலை எப்படிச் சீர்திருந்த முடியும்? எத்தனை துரோகிகள் தோன்றிஞலும் தமிழன்னையின் ஆற்றல் பெரிது! தமிழ் என்றுமே அழியாது! அதை யாராலும் அழிக்கமுடியாது! அதுமட்டும் உறுதி!

ஆம்! உன் போன்ற ஓர் சில இளைஞர்களின் உடலிலே ஒரு சொட்டு இரத்தம் ஓடும்வரையில் தமிழ் மொழிக்கு ஒரு தீங்கும் நேர முடியாது! நீட்டோலை எட்டோரம் வந்துவிட்டது! "அன்னை உளம்மகிழ ஆற்றும் கவிபாடி கன்னல் தமிழைக் காத்தி வோம்!" வணக்கம்.

அன்புள்ள,
இன்பபுரியான்.

மாசற்ற மருதாயி

பகலெல்லாம் சோவென்று பெய்து ஓய்ந்துவிட்ட மழையின் அறிகுறியாக அந்த வானம் நீலத் திரைபோல் காட்சியளித்தது. வானத்தில் காட்சியளிக்கும் விண்மீன்களையொப்ப, ஆயிரம் பொத்தல்களை உடைய குடிசையின் இடுக்குகளின் வழியே, சந்திரன் எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். புள்ளி, புள்ளியாகத் தெரிந்த அந்த நிலவொளி படுக்க வைத்திருந்த குழந்தையின்மேல் விழுந்து, புள்ளிமான் படுத்துறங்குவதுபோல் தோற்றமளித்தது. இன்னும் பத்து ஆண்டுகள் சென்றால் புள்ளிமானாகத் துள்ளித்திரியும் அந்தக் குழந்தை தான் காய்ச்சலால், முக்கியும் முனகியும் படுத்துக்கொண்டிருந்தது. அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே, முத்துக் கண்ணீரை சிந்திக்கொண்டே, ஆசை அத்தான் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டே, என்னசெய்வதென்று தெரியாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள் மருதாயி. ஐந்து நிமிடத்திற்கு ஒருதரம் வெளியில் வந்து எட்டித் தெருவைப் பார்த்துவிட்டுப் போனாள். மழைபெய்த காரணத்தாலோ என்னவோ, மின்சார விளக்குகள்கூட எரியவில்லை. தெருவே ஒரே இருள்மயமாக இருந்தது.

காய்ச்சல் அதிகமாகவே குழந்தையின் முனகல் அதிகரித்துவிட்டது. வெப்பம் தாளமுடியாமல் குழந்தை புரண்டு புரண்டு முனகிக்கொண்டிருந்தது. அவளுக்கு என்னசெய்வதென்றே தெரியவில்லை. யாரையாவது துணைக்குக் கூப்பிடலாம் என்றால் அக்கம்பக்கத்தார் எல்லோரும், தெருக்கூத்துக்குப் போய்விட்டார்கள். இந்த நிலையில் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, தெருவில் ஒரு நாய் அழும் சப்தம் கேட்கவே அவளுக்குப்பயமேற்பட்டுவிட்டது. நாய் கத்தினால் அபசகுனம் என்பார்களே என்ற எண்ணம் அவள் நினைவுக்கு வரவே வெளியில் வந்து நாயை ஓட்டலாம் என்று நினைத்தாள். குழந்தையின் காய்ச்சலைக் குறைக்க வழிசெய்ய முடியாத மருதாயி நாயைத் துரத்த வெளியே வந்தாள். நாய் இருக்கும் இடமே தெரியவில்லை — நாய் ஓலமிடும் சப்தம் நின்றுவிட்டது. ஆனால் எங்கோ ஒரு குழந்தை வீல் வீல் என்று அழும் சப்தம் கேட்கவே, அப்போதுதான் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது, மூன்றாம் வீட்டு முருகாயியிடம் சென்று, கொஞ்சம் குழந்தைப்பால்வாங்கிக் கொண்டு வந்து தன் பெண் மருக்கொழுந்துக்குத் தலையில் நனைத்து

ச. இராமலிங்கம்

போடலாம் என்று. உடனே தன் குடிசைக்குள் நுழைந்து மூலையில் இருந்து சங்கு பாலாடையைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டு, இருட்டில் முருகாயியின் வீட்டிற்குத் தட்டுத்தடுமாறிப் போய்ச் சேர்ந்தாள். குழந்தை வீல் வீல் என்று அழுதுகொண்டிருந்த சப்தம் நிற்கவில்லை. மருதாயியைக் கண்ட முருகாயி "என்ன அக்கா...இந்த வேளையிலே வந்திருக்கீங்க" என்று கேட்டாள்.

"தங்கச்சி--என் பொண்ணுமருக்கொழுந்துக்குக் காலையிலிருந்து காய்ச்சல் அடிக்குது—இப்போது ரொம்ப அதிகமாய் இருக்குது. தலைக்குப் பத்துப்போட உன்னிடம் கொஞ்சம் குழந்தைப்பால் வாங்கிண்டு போலாம்னு வந்தேன்" என்றாள் மருதாயி.

"அக்கா! இதோ நீங்களே பார்க்கிறீங்களே! இவன் வீல் வீல்னு கத்துகிறதை. பால் இல்லாமே தானே இவன் கத்தறான்—அக்கா நான் சரியா சாப்பிட்டு ஏறக்குறைய 15-நாள் ஆச்சு — எப்படியக்கா பால் சுரக்கும் — என் மச்சான் யாரோடவோ சேர்ந்து கொண்டு குடிக்கும் பழக்கம்வேறே கத்துகிச்சு. வீட்டுக்குச் சரியாக வருவதும் இல்லை, பணம் கொடுக்கிறதும் இல்லை; நான் என்னக்கா செய்வேன்! ஈரத் துணியாவது நனைச்சுபோடு அக்கா" என்று கண்களில் நீர் சொரிய, சொன்னாள். எல்லா வீட்டிலேயும் இந்த நிலைதான் என்று நினைத்துக் கொண்டு சங்குப் பாலாடையுடன் வீட்டிற்கு ஓடி ஈரத்துணியினால் பத்துப் போட்டுவிட்டு மச்சானை எதிர்பார்த்துக் குடிசையின் வாயிலையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஈரத்துண்டு பத்துப் போட்டதினால் குழந்தை சிறிது கண் அயர்ந்து தூங்கவே தானும் சிறிது கண் அயரலாம் என்று நினைத்து முந்தாணியை விரித்துப் போட்டு, முழங்கையை தலையணையாக வைத்துப் படுத்தாள்— குடிசையின் எங்கோ மூலையிலிருந்த ஒரு பல்லி "ச்...ச்...ச்" என்று சப்தம் செய்தது. பயந்து எழுந்து திரும்பவும் உட்கார்ந்து கொண்டாள். இந்தச் சகுனத்தினாலெல்லாம் பயந்த மருதாயி, ஒரு வெள்ளைத் துண்டு எடுத்து இழித்து, மஞ்சள் நீரில் நனைத்து காலனா வைத்து முடிந்து, குழந்தைகையில் கட்டி 'எல்லம்மா தாயே குழந்தை சௌக்கியமா எழுந்தா கூழூத்திக் கும்பம் போடுகிறேன்' என்று வேண்டிக் கொண்டாள். வெளியில் வண்டி வரும் சப்தம் கேட்கவே வந்து பார்த்தாள். தெருமுனையிலிருந்து ஏதோ சிறிய விளக்கு வீட்டை நோக்கி வருவதுபோல் தெரிந்தது. அதனோடு மாட்டின் கழுத்துமணி சப்தம் கேட்கவே மச்சான் வரவை எதிர்நோக்கி நின்றா

கொண்டிருந்தாள். வண்டி வீட்டின் வாயிலில் வந்து நின்றதும், செல்லப்பன் இறங்கி, மாட்டை வண்டியிலிருந்து பிரித்து வீட்டின் திண்ணையின் ஒரு ஓரத்திற்கு ஓட்டிக்கொண்டு சென்றான். அதற்குள் மருதாயி, வண்டியிலிருந்த விளக்கை எடுத்து, மாட்டுக்கு கொஞ்சம் வைக்கோல் கொண்டு வந்து போட்டுவிட்டு வீட்டிற்குள் சென்று தட்டைக்கழுவி வைத்து, சாப்பாட்டுக்கு தயார் செய்தாள். குடி போதையில் வந்திருந்த செல்லப்பன் 'எனக்கு அதெல்லாம் ஒன்றும் தேவையில்லை' என்று சொல்லவே, மருதாயி அருகில் சென்று வற்புறுத்தும்போது தான், சாராயவாசனை அவளுக்குத் தெரிந்தது. "சரி இந்தவேளையில் ஒன்றும் வற்புறுத்தக்கூடாது என்று", வண்டிக்குப்போட்டிருந்த கோணித்துண்டை உதறிப் போட்டு, புடவைகளை தலையணையாக வைத்து அவனுக்குப் படுக்கை போட்டாள். அவனும் அப்படியே தூங்கிவிட்டான். தன் மச்சானும் குடிக்க ஆரம்பித்து விட்டான் என்று நினைத்ததும் அவளுக்கு பகீரென்றது. இனிக் குடும்பம் பிழைக்க முடியுமா, முடியாதா என்ற எண்ணமே அவள் நெஞ்சை அரித்துக்கொண்டிருந்தது. ஒரு பக்கத்தில் காய்ச்சலால் முனகும் குழந்தையையும், மறு பக்கத்தில் குடிபோதையில் குளறிக்கொண்டு தூங்கும் மச்சானையும் பார்த்த அவளுக்கு கண்களில் மளமளவென்று கண்ணீர் வர ஆரம்பித்துவிட்டது. தேற்றுவாரின்றி, அவள் இதை நினைத்துக்கொண்டே எப்படியோ தூங்கிவிட்டாள்.

விடிந்தது காலை—என்று கொக்கரிக்கும் சேவலின் ஒலியைக் கேட்டவுடன் மருதாயி எழுந்து, குழந்தையைத் தொட்டுப்பார்த்தாள் இன்னும் காய்ச்சல் குறையவில்லை—எழுந்து பல்லைத்துலக்கிக் கொண்டு, மாட்டுக்குத் தண்ணீர் காட்டிக்கொண்டிருந்தபோது, செல்லப்பன் எழுந்து பல்லைத் துலக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுவிட்டான். வழக்கம்போல், காசு கொடுத்துவிட்டுப் புறப்படும் மச்சான், ஒன்றும் சொல்லாமல் வண்டியைக் கட்டிக்கொண்டு புறப்படவே, அவள் வண்டிக்கருகில் சென்று "மச்சான் எங்கே காசு கொடுக்காமே போறீங்க"

"காசா! நேத்து ஒண்ணும் வரும்படி இல்லே! இந்த சைகில் ரிக்ஷா காரங்க வந்து நம்ம பொழைப்புக்கே சீட்டுக்கொடுத்திடு வாங்கோ போலிருக்கு!"

"மச்சான் மருக்கொழுந்துக்கு நேத்தெல்லாம் ஒரே காய்ச்சல். டாக்டரிடம் போகலாம்னு பணம் இல்லே, மச்சான், நமக்கு குழந்தை தானே முக்கியம்"

"அதுக்கு என்னை என்னசெய்யச் சொல்றே"

"காசு இருந்தா......"

"ஏய் காசு ஏதம்மே! உங்க மாமன் தோட்டத்திலேவிளையுதா. போடி போய் எதையாவது செய்து தொலை"

"மாமன் வீட்டுத் தோட்டத்திலே விளையாத முன்னேயே சாரயம் குடிக்க ஆரம்பிச்சுட்டாச்சு. இன்னும் முளைக்க ஆரம்பிச்சுட்டா..." என்று மெதுவாகச் சிறிது கோபத்துடன் சொல்லவே, செல்லப்பனுக்கு தன்னைக் குடிகாரன் என்று சொல்வது கோபம் வந்துவிட்டது.

"நீ யாரடி என்னைக்கேட்க, நான் சம்பாதிக்கிறேன் — குடிக்கிறேன்! கழுதை இனிமேல் பேசினே இந்த ஜாட்டியாலேயே விளாசிடுவேன்" என்று பயமுறுத்திவிட்டு அவன் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போய் விட்டான்.

முருகாயிக்கு ஏற்பட்டதுதான் இனி இந்த மருதாயிக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டு, உள்ளே நுழைந்து மருக்கொழுந்தைப் பார்த்தாள். சரி எப்படியாவது டாக்டரிடம் கெஞ்சியாவது மருந்தை வாங்கிவிடலாம் என்று நினைத்து, கலயத்தில் இருந்த கூழைக்கொஞ்சம் குடித்துவிட்டு, மருக்கொழுந்தைத் தோளின்மீது போட்டுக்கொண்டு டாக்டர் வீட்டை நோக்கி ஓடினாள். எந்த டாக்டர் வீட்டிற்குப் போவது என்ற பிரச்சனை வேறு. குழந்தை உயிரைக்காப்பாற்றவேண்டுமென்றால் கைதேர்ந்த டாக்டரிடம் போய் எப்படியாவது மருந்து வாங்கிக்கொடுக்கவேண்டும்என்று டாக்டர் இளங்கோவன் வீட்டிற்குச் சென்றாள். கைராசியுடைய டாக்டராதலால் வெளியில் கூட்டம் ஏராளம். எதற்கெடுத்தாலும் "க்யூவில்" நிற்கவேண்டும் என்ற பழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்ட இந்தக் காலத்தில் அங்கும் ஒரு பெரி[illegible] 'இயு' நின்றுகொண்டிருந்தது [illegible] உயிரே போனாலும் அந்த வரி[illegible] யாகத்தான் வரவேண்டும்—என்[illegible] சட்டம். குழந்தையின் காய்ச்[illegible] தணிந்தபாடில்லை- மருக்கொழுந்[illegible] பசியால் வேறு துடிக்கவே எப்ப[illegible] 'க்யூ'வை விட்டு போய்விடுவ[illegible] என்று யோசித்தாள். பிறகு தன[illegible] குப் பின்னால் இருந்த ஒரு கிழ[illegible] யிடம் சொல்லிவிட்டு வெளியி[illegible] வந்து பக்கத்திலிருந்த பங்க்கடை[illegible] யிலிருந்து அரை கப் பால் வா[illegible] கிக் கொடுத்துவிட்டு 'க்யு'வி[illegible] போய் நின்றுவிட்டாள். மண[illegible] ஏறக்குறையப் பத்து அடித்[illegible] விட்டது. அவளும் டாக்[illegible] அறையில் நுழைந்தாள்.

"ஐயா தயவுசெய்து இந்த[illegible] குழந்தையைக் காப்பாத்தணும்[illegible] என்று டாக்டரின் கால்களி[illegible] குழந்தையைப் போடப்போனாள்.

"அடேடே இதென்னம்மா! நா[illegible] என்ன கடவுளா? காலண்டை[illegible] குழந்தையைப்போட்டவுடன், நா[illegible] கையைத் தூக்கிக் காண்பித்[illegible] வுடன் குழந்தை குணமாக! எழு[illegible] திருங்க! குழந்தையை எடுத்[illegible] இந்த டேபிள் மேலே போடும்ம[illegible]

உடனே அவளும் முந்தா[illegible] யால் கண்களைத் துடைத்[illegible] கொண்டு குழந்தையைத் தூ[illegible] மேசைமீது வைத்தாள். டாக்ட[illegible] ஸ்டதஸ்கோப் வைத்துப் பார்த்[illegible] விட்டு "அம்மா குழந்தைக்கு வி[illegible] சுரம் அடிக்கிறது. இதற்கு ஊ[illegible] போடவேண்டும். நான் மருந்[illegible] எழுதித் தருகிறேன் அ[illegible] வாங்கிக்கொண்டுவாங்கோ"

"ஐயா என்னிடம் தற்போ[illegible] நாலணாதான் இருக்கிறது—[illegible] களே ஊசிபோடுங்கள் நா[illegible] பிறகு கொடுத்துவிடுகிறேன்"

"அம்மா! நான் ஊசி போடு[illegible] தற்குப்பணம்கேட்கவில்லை—ம[illegible] துக்குத்தான்! நீங்களாவது வா[illegible] கிக் கொண்டுவந்து கொடுங்க[illegible] குறைந்தது ரூபா 5-8-0 ஆகும்"

"ஐயோ 5½ ரூபாயா? நா[illegible] எங்கே போவது!"

"அதற்கு நான் என்னம்ம[illegible] செய்வது? தயவுசெய்து போ[illegible] மருந்து வாங்கிக்கொண்டு வாரு[illegible] கள். இன்னும் நான்கு மணி நே[illegible] திற்குள் ஊசி போடவேண்டு[illegible] இல்லையென்றால்......"

"டாக்டர்...! கையிலே நாலணாவைத் தவிர வேறு காசு இல்லை டாக்டர். உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்... டாக்டர்" என்று அவர் காலில் விழுந்தாள்.

"என்னம்மா இது தர்மசங்கடமான நிலை—நான் ஏதோ தருமத்திற்கு ஊசிபோடலாம்; ஆனால் மருந்துக்கு என்னால் முடியாது—தயவுசெய்து நேரத்தை வீணாக்காமல் எப்படியாவது அந்த மருந்தைக் கொண்டுவாருங்கள். நீங்கள் போகலாம்" "அடுத்தது வாருங்கள்" என்று டாக்டர் கதவண்டை வந்து கூப்பிடவே மருதாயிக்கு அடுத்து இருந்த கிழவி உள்ளே போகவே, மருதாயி சிந்திய மூக்குடனும், அழுத கண்ணுடனும் குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு, கையில் சீட்டையும் எடுத்துக் கொண்டு தெருவிற்கு வந்தாள்.

மருந்து இன்னும் நான்குமணி நேரத்திற்குள் கொடுக்காவிட்டால் குழந்தை பிழைக்காது என்று சொன்னது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. எங்காவது தன் மச்சானைத் தேடிப் பிடித்துப் பணம் வாங்கலாம் என்ற ஆசையில் கடைத்தெரு நோக்கிப் போனாள் — கடைத்தெரு மணிக்கூண்டில் பதினொன்று அடித்தது. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள் வண்டியைக் காணோம். ஏதாவது பக்கத்தில் உள்ள சந்துகளில் நிற்கிறதா என்று பக்கத்துச் சந்துக்கு போனாள்......அங்கேயும் காணோம்! மணியோ ஆகிவிட்டது தெருவில் ஆள் நடமாட்டமும் இல்லை—ஏறக்குறைய உச்சி நேரம் நெருங்கிக்கொண்டிருப்பதால் அப்போது எதிரே ஒரு சிறிய மூன்று வயதுக் குழந்தை கழுத்தில் சங்கலியுடன் வர "எப்படியாவது மருந்துகொண்டு வரவேண்டும்" என்று டாக்டர் சொன்னது அவளுக்கு ஞாபகம் வரவே...அந்தக் குழந்தை, எல்லம்மன்தான் தன்னைக்காப்பாற்ற இந்தக் குழந்தை வடிவில் சங்கலியுடன் வந்திருக்கிறாள் என்று அதை நெருங்கினாள்—எதிரே பால் வடியும் வதனமுள்ள குழந்தையின் கழுத்திலே பளபளக்கும் சங்கிலி—தோளிலே காய்ச்சலால் துவண்டு முனகும் குழந்தை மருக்கொழுந்து சிறிது. நேரம் யோசித்தாள். உடனே குழந்தையின் சங்கலியை அறுக்கக் கையெடுத்தாள்......அப்போது திடீரென்று ஒலிபெருக்கி சப்தம் கேட்கவே திடுக்கிட்டுத்திரும்பினாள்"அன்பர்களே, தாய்மார்களே உங்களாலான உதவியைச் செய்யுங்கள்—இது இரத்ததான வாரம். இரத்ததானம் செய்து பல்லாயிரக்கணக்கான உயிரைக் காப்பாற்றுங்கள். ஒருதடவை இரத்த தானம் செய்பவருக்கு ரூபாய் ஏழு கொடுக்கப்படும்'

இரத்தம் தந்தால் ரூபாய் ஏழு கிடைக்குமே என்று கேட்டதும், வண்டியிடம் ஓடிச்சென்று, எங்கே கொடுக்கிறார்கள் ரூபாய். இப்போதே கொடுப்பார்களா? எவ்வளவு இரத்தம் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டாள், பாவம்! அவளுக்கென்ன தெரியும் இரத்த தானத்தின் அருமையும் பெருமையும். இரத்ததானத்தின் அருமை தெரியவில்லை என்றாலும் தன் குழந்தையின் உயிரையே அருமையாக நினைத்தாள். இரத்ததானத்தின் பெருமையை உணரவில்லை என்றாலும், இந்த நேரத்திற்கு அவள் பணத்தின் பெருமையைத் தெரிந்துகொண்டாள். விஷயங்களை எல்லாம் தெரிந்துகொண்ட மருதாயி நேரே தன் பக்கத்து வீட்டு முருகாயியிடம் சென்று "சிறிது நேரம் குழந்தையைப் பார்த்துக்கொண்டிரு, நான் குழந்தைக்கு மருந்து வாங்கிக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று போனாள்.

வழிநெடுக அவளுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. சென்ட்ரல் ரயில்வே ஸ்டேஷன் மணிக்கூண்டில் மணி பன்னிரெண்டு அடித்தது. அவளுக்கு இன்னும் இரண்டுமணி நேரத்திற்குள் மருந்துடன் வரவேண்டுமே என்ற அவசரத்தில், ஆஸ்பத்திரிக்கு சீக்கிரம் போகலாம் என்று சாலையின் குறுக்கே ஓடினாள். திடீரென்று "கிரீச்" என்ற சப்தமும் "அம்மா ஐயோ" என்ற சப்தமும் கேட்டது. அவ்வளவுதான் அவளுக்குத் தெரியும். அவள் கண் விழித்து பார்த்தபோது ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு பெஞ்சின்மீது படுக்கவைக்கப்பட்டிருந்தாள். அவளைச் சுற்றி இரண்டு மூன்று நர்சுகள், யாரோ ஒரு டாக்டர். இவளுக்கு ஒரே குழப்பம் "நான் எங்கே இருக்கிறேன் என்று கேட்டாள்"

"ஒன்றுமில்லை, அம்மா அதிர்ச்சியினால் மயக்கம்போட்டு விழுந்துவிட்டீர்கள். இங்குசிகிச்சைக்காகக் கொண்டுவந்தோம்"

"டாக்டர் அப்படியென்றால் நான் இங்கேயே இருக்கவேண்டுமா! டாக்டர் என் மகள் மருக்கொழுந்து அங்கு எந்த நிலையில் இருக்கிறாளோ! டாக்டர் என்னை உடனே வெளியே அனுப்புங்கள் டாக்டர் — நான் இரத்த தானம் கொடுத்து ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு செல்லவேண்டும் டாக்டர்"

டாக்டர் ஏனோ இதழின் கடையோரத்தில் புன்னகை புரிந்தார்.

"ஏன் டாக்டர் சிரிக்கிறீர்கள்"

"அம்மா இன்று நீங்கள் இரத்த தானம் கொடுக்க முடியாது; நானே வேண்டுமென்றால் கொடுக்கலாம்"

"ஐயோ ஆண்டவனே வேலாத்தா தாயே இதுவும் உன் சோதனையா? நான் எப்படி டாக்டர் மருந்து வாங்கிக் கொண்டுபோவது? டாக்டர் எப்படியாவது உதவி செய்யுங்கள்! உங்களுக்கு ஒரு தங்கை இருந்து அவள் குழந்தை இந்த நிலையில் இருந்தால்......டாக்டர்" என்று அவர் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

திடமான உள்ளத்தோடு இருக்க வேண்டிய டாக்டரின் உள்ளம் கரைந்தது. அவருக்குக் கல்யாணமாகி பதினைந்து வருடமாகியும் மழலைச் சொல் கேட்க முடியாத நிலையில் இருந்தார். குழந்தைகள் என்றாலே அவர் மனமிரங்கும். இப்படி ஒருதாய் கதறுவதைப் பார்த்தவுடன் அவருக்கே என்ன தோன்றிற்றோ தெரியவில்லை — "அம்மா எழுந்திருங்கள் நான் உதவி செய்கிறேன். எவ்வளவு பணம் வேண்டும்" என்றார்.

"ரூபாய் ஏழு கொடுத்தால் போதும் டாக்டர்; நான் எப்படியாவது உங்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுகிறேன்"

"அம்மா நீங்கள் முடிந்தால் திருப்பிக்கொடுங்கள். அவசரம் ஒன்றுமில்லை என்று ஏழுரூபாயை எடுத்துக்கொடுத்தார். அவள் அந்த ரூபாயை வாங்கிக்கொண்டு டாக்டருக்கு நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துவிட்டு — "என் வீடு மண்ணடிக்கு அடுத்த சேரியில் இருக்கிறது, என்பெயர் மருதாயி" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டாள்.

[அடுத்த இதழில் முடியும்]

தேவை

"அன்பு"

மாலைப்பொழுது மறைந்தது. காலையில் தலையில் கட்டிய தலைப் பாகையை அவிழ்த்து உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு, பிறரது வீட்டிற்கு வேலைசெய்வதற்கென்றே இவ்வுலகில் பிறந்த அவன், தனக்கென்று இருந்த ஒரு வீட்டிற்குப் புறப்பட ஆயத்தமானான்.

வீட்டுவேலைகளெல்லாம் முடிந்துவிட்டது என்பதற்கு அறிகுறியாக முதலாளியின் முன் போய் நின்றான். அவரும் ஜாடையாக, எதையாவது மறைத்துச் செல்கிறானா என்று பரீட்சை செய்து முடித்தார். இது தினந்தோறும் வழக்கமாக நடப்பது தான். கடைசியில் வீட்டிற்குப் போகலாம் என்று உத்தரவு கிடைத்தது.

சோர்ந்த உள்ளத்தோடு தன் வீடு நோக்கி நடந்தான் அவன். அன்றாவது முதலாளியைக்கேட்டு கொஞ்சம் அரிசி வாங்கிச் செல்லலாம் என்று எண்ணியிருந்தான். இந்த இரண்டு நாட்களாக அவனால் அந்த எண்ணத்தை வினவாக முதலாளியின் முன் எழுப்பி வைக்கமுடியவில்லை. அப்படிக் கேட்டிருந்தாலும் 'அப்புறம் பார்க்கலாம்' என்ற பதில்தான் கிடைத்திருக்கும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். வீட்டிலே படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்த அவன் மனைவி கடந்த சில நாட்களாகத்தான் எழுந்து நடமாடுகிறாள். தினந்தோறும் கேழ்வரகையும் கம்பையும் உண்டு ஜீரணித்த அந்த வயிறு அரிசிச் சோற்றை விரும்பியது. இதை அவனும் அறிவான். ஆனால் முதலாளியின் மனம் இதை அறிய வேண்டுமே!

*

பகல் முழுதும் வேலையாட்களைக் கசக்கிப் பிழிந்துகொண்டிருந்த அந்தவீடு இரவுவந்ததும் அமைதி குடிகொண்டது. முதலாளி வீட்டைச் சுற்றி ஒருமுறை பார்வையிட்டுவிட்டு இரவு சாப்பாட்டுக்குச் சென்றார். அப்போதுதான் சமையற்காரன் சொன்னான், முதலாளியம்மா சாப்பிடாமல் படுத்திருக்கிறார்கள் என்று. "ஏன் சாப்பிடவில்லை? சமையல் சரியாக இல்லையா என்ன?" என்று கேட்டார். உடனேசமையற்காரன், குற்றம் தன்மீது திரும்புகிறதே என்றெண்ணி அன்றைய இரவு சாப்பாட்டின் பட்டியலைச் சில நிமிட நேரம் ஒப்புவித்தான். "இத்தனை வகை சமையலில் ஒன்று கூடவா பிடிக்கவில்லை" என்று மறுபடியும் கேட்டார்.

"ஒன்றுமே பிடிக்கவில்லையாம். இந்தச் சாப்பாட்டையே சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு அலுத்துப்போய் விட்டதாம். சாப்பிட வந்தாலே திகட்டுகிறதாம்..." "என்ன...?" என்று உடனே முதலாளி ஆச்சரியமடைந்தவராய்க் கேட்டார். "ஆமாங்க! அப்படித்தான் சொன்னாங்க. தினந்தோறும் பால் என்றும் பழம் என்றும் இனிப்பு என்றும் சாப்பிட்டு வெறுப்புண்டாகி விட்டதாம். ஒரு சில நாளாவது கேழ்வரகு அல்லது கம்பைக் கூழாக்கிச் சாப்பிடவேண்டும் என்கிறார்கள்! நமக்கு எதுக்குங்க அதெல்லாம் என்று கூடச்சொல்லிப் பார்த்துவிட்டேன். கேட்கவில்லை"

"அப்படியென்றால் இப்பொழுது அவள் சாப்பிடவேயில்லையா" கடைசியாகக் கேட்டார். "இல்லைங்க, போய்ப்படுத்துவிட்டார்கள். அப்புறம் சாப்பிடுவார்களோ என்று நினைத்து பால்சோறு மட்டும் போட்டுப் பக்கத்தில் வைத்திருக்கிறேன்"

முதலாளி சாப்பிட்டுவிட்டு மனைவியிடம் சென்றார். அவள் பாதித் தூக்கத்தில் படுத்துப் புரண்டபடி இருந்தாள். பக்கத்தில் சுண்டக் காய்ச்சிய பால் கலந்த சோறு இருந்தது. அவர் அலட்சியத்தோடும் வெறுப்போடும் மனைவியைப் பார்த்தபடி காற்றுவாங்க மாடி நிலா முற்றத்திற்குச் சென்றார்.

*

முதலாளியின் வீட்டிலிருந்து சென்ற அந்தத் தொழிலாளி குடிசைக்குச்சென்றதும், அங்குஅவன் மனைவி அவனுக்காகக் காத்திருப்பதைப் பார்த்தான். அவன் அன்றாவது அரிசி வாங்கிவருவான்எனக்காத்திருந்தாள்அவள். அவனது வெறுங்கையோ அவளுக்கு ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது. எனினும் அதை வெளியே காட்டிக்கொண்டவளாகத் தெரியவில்லை. சட்டியில் மிகுதிப்பட்டிருந்த கூழைக் கரைத்து குவளையில் ஊற்றி அவனைக் குடிக்க அழைத்தாள். அவனும் அவளை 'நீ சாப்பிட்டாயா' என்று கேட்க விரும்பவில்லை. அவளுக்குச் சில நாட்களாக, கூழ் உடலுக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லை என்பதை அவன் நன்கு அறிவான். இருந்தும் மனம் கேட்காமல் "எனக்குப் பசிக்கவில்லை... கூழாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை, என்ன செய்வது? எப்படியாவது இன்றைக்கு மட்டும் குடி, நாளைக்கு எப்படியாவது முதலாளியைக்கேட்டு அரிசி வாங்கிவந்து விடுகிறேன்......... வெறும் வயிற்றோடு இருக்காதே" என்று கூறிவிட்டு அதற்கு மேலும் அங்கு இருக்கமுடியாமல் வெளியே கிளம்பி வந்துவிட்டான். இருந்தும் அவன் மனைவியே அக்கூழை அவனுக்காக ஒரு பாத்திரத்தில் ஊற்றி வைத்துவிட்டுப் படுக்கச் சென்றுவிட்டாள்.

*

இரவு நிலவு தண்மையுடன் வெண்மையைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. ஊரின் ஓரத்தே இருந்த பொட்டல் வெளிக்குச் சென்று அசதியுடன் சாய்ந்து படுத்தான் அவன். எண்ணம் பூராவும் அவனுக்குத் தன் மனைவியைப் பற்றியே இருந்தது. சிந்தித்தவாறே நிலவைப் பார்த்தபடி இருந்தான். அதே நிலவைப் பார்த்தவாறே அவன் முதலாளியும் மாடி முற்றத்தில் படுத்திருந்தார்.

அவர்கள் இருவரது வீட்டிலும் இருவேறு உணவை விரும்பிய இரு உள்ளங்கள் உறங்கியபடி இருந்தன. அவர்கள் விரும்பிய இருவகை உணவும் இவ்வுலகில் தான் இருந்தது. ஆனால் அதை

விரும்பிய அவர்கள், சமூகத்தில் இருந்த 'இடம்'தான் வேறு வேறாக இருந்தது.

தன் மனைவிக்குத் தேவைப்பட்ட உணவைத் தேடித்தர முடியாத நிலையில் நிலவொளியில் பொட்டல் வெளியில் படுத்திருந்த தொழிலாளியும், தன் மனைவி விரும்பிய உணவை, அவள் சாப்பிட்டால் தன் அந்தஸ்திற்கு இழுக்கு என்று எண்ணியபடிமாடி முற்றத்தில் படுத்திருந்த முதலாளியும் தங்களை மறந்து சிறிது நேரம் கண்ணயர்ந்தனர். அச்சமயம் அவர்கள் இருவரையும் ஒரேவகை மனிதர்களாக்கியது நிலவொளி ஒன்றுதான்! அவர்கள் பிறந்த மண்கூட அவர்களை வேறுபடுத்தித்தான் வைத்திருந்தது—ஒருவர் மாடியில், மற்றொருவர் மண் தரையில்!

*

சமையற்காரன் முதலாளியை எழுப்பி இரவுப் பால் வைத்துவிட்டுச் சென்றான். ஊரின் நடுவே குலைத்த நாயின் ஒலி தொழிலாளியை எழுப்பியது. முதலாளி எழுந்து படுக்கைக்குச் சென்றார். போகும் வழியில் மனைவி படுத்திருந்த கட்டிலருகே பார்த்தார். அவளுக்காகச் சமையற்காரன் வைத்திருந்த பால் சோற்றை வீட்டுப்பூனை தள்ளிவிட்டுச் சென்றுகொண்டிருந்தது. தொழிலாளி எழுந்து குடிசைக்குள் சென்றான். அங்கு அவன் மனைவி வைத்திருந்த கூழ்ப் பாத்திரத்தில் ஒரு விளக்குப் பூச்சி விழுந்து மடிந்திருந்தது.

தேவைப்பட்ட உணவு தனக்கு கிடைக்காததால் ஒரு உயிரும், கிடைக்கக்கூடிய நிலை இருந்தும் உண்டால் நிலைமைக்கு இழுக்கு என்று கருதக்கூடிய வகையில் வைக்கப்பட்டிருந்த மற்றொரு உயிரும், அன்று இரவு வெறும் வயிற்றோடு உறங்கின. "பழுக்கக் காய்ச்சிய பசும்பாலுக்குச்சர்க்கரை இல்லை, கரைத்துக் குடிக்கும் கம்பங் கூழுக்கு உப்பில்லை." என்னே உலகம்!! இந்த இரு வேறு முரண்பட்ட மாறுதலோடு கூடிய இந்த உலகம் ஒரு சார்பு பெறுவது என்நாளோ?

*

அன்றும்–இன்றும்

(இளஞ்செழியன்)

மார்படுப செம்பொன் பதிபடுப முற்றமிற் நூல்
நீர்படுப வெண்சங்கும் நித்திலமும்—சாரல்
மலைபடுப யானை வயமாறன் கூர்வேற்
றலைபடுப தார்வேந்தர் மார்பு

இப்பாடல் முத்தொள்ளாயிரத்தில் வரக்கூடிய ஒன்று. இதன் மூலம் அக்காலத்தில் இருந்தஅரசருடைய தன்மையையும், வீரத்தையும், நாட்டின் வளப்பத்தையும், ஆசிரியர் உரைக்கின்றார். அஃதாவது, பாண்டிய நாடு நிலவளமும், நீர்வளமும், மலைவளமும், மொழிவளமும் கொண்டது என்பதை விளக்குகின்றார். பாண்டிய நாட்டிலே பொன் கிடைக்கின்றது; கடலிலே சங்கும், முத்தும் கிடைக்கின்றன; மலையை அடுத்த காடுகளிலே, இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன், இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன் தரக்கூடிய யானைகள் மிகுதியாக இருக்கின்றன; அத்துடன் சங்கம் வைத்து, இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழையும் போற்றி வளர்த்து, காத்து வருகின்றோம். இவைகள் எல்லாம் பாண்டிய நாட்டிற்கே உரித்தானது. இவைகளில் எவற்றையாகிலும் மற்றொருவர் (மாற்றார்) கவர எண்ணின், பாண்டிய மண்ணிலே பொன்னும், கடலிலே முத்தும், மலையை அடுத்த காட்டிலே யானையும் கிடப்பதைப்போல்—மாற்றாராகிய அடுத்த அரசர்களுடைய தலையும் தனது கூரிய வேலுக்கு இரையாகி பாண்டி மண்ணிலே கிடக்கும் என்று தனதுவீரத்தையும், நாட்டுப்பற்றறையும் பாண்டியன் கூறுவதாக—புலவர் பாடியுள்ளார்.

இப்படி எல்லா வளமும் பொருந்திய தமிழ்நாட்டை வீரம் பொருந்திய மன்னர்கள் அக்காலத்தில் ஆண்டுவந்தார்கள் என்பது மேலே உள்ள முத்தொள்ளாயிரப் பாடலின் மூலம் நமக்குத் தெரிய வருகிறது. அப்படி எல்லா வளமும் பொருந்திய தமிழ்நாடு இப்பொழுது எப்படி இருக்கிறது; இதனை ஆளும் அமைச்சர்கள், எவ்வாறு உள்ளார்கள்; அவர்கள் வீரம் எத்தகையது; மொழிப்பற்று எத்தகையது; நாட்டுப்பற்று எத்தகையது; என்பதை ஈண்டு ஆராய்வோம்.

அன்று பாண்டிய நாடாகிய தமிழ்நாட்டிலே இருந்த பொன்னும் மணியும்இன்றுள்ள சென்னை மாநிலமாகிய தமிழ்நாட்டிலும் இருக்கிறது. அன்று கடலிலே கிடைத்த சங்கும் முத்தும் இன்றும் கிடைக்கின்றன. அத்துடன் தோரியம், யுரேனியம் ஆகிய அணு ஆயுத உற்பத்திப் பொருள்களும் இன்று கிடைப்பதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் துறைமுக ஏற்றுமதி, இறக்குமதி மூலம் அளவற்ற வருவாயும் வருகின்றது. அன்று இருந்த காடுகள் இன்றும் இருக்கின்றன. அதில் யானைகளும் இருக்கின்றன. மேலும் மலைகளில் விளையக்கூடிய சந்தனம், அகில், தேக்கு, மூங்கில், மிளகு, ஏலம், கராம்பு, தேயிலை, காப்பி அத்தனையும் அளவற்ற வகையில் கிடைக்கின்றன. இவைகளை வெளிநாடுகளுக்குஏற்றுமதிசெய்வதன்மூலம் மிகுந்த வருவாயும் வருகின்றது. இருந்தும்அன்று வாழ்ந்த தமிழர்கள் உரிமையுடன் தன் நாட்டு வளத்தை அனுபவித்ததுபோல் இன்று இருக்கும் சென்னை மாநில வாசிகள் (தமிழர்கள்) தன் நாட்டு

வளத்தை உரிமையுடன் அனுபவிக்க முடியவில்லை.

இவற்றைக் காணும் பொழுது அதற்குரிய காரணத்தை ஆராயும் பொழுது, அன்று தமிழ் நாட்டை ஆண்ட மன்னர்களுக்கும், இன்று தமிழ்நாட்டை ஆளும் அமைச்சர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு நமது அறிவுக் கண்களுக்குப் புலனாகிறது.

அன்று இருந்த தமிழ் மன்னர் நாட்டுப்பற்று உடையவராகவும், மொழிப்பற்று உடையவராகவும், வீரர்களாகவும், சுய உரிமையும் முழு அதிகாரமும் உள்ளவர்களாகவும், மாற்றார் ஆணைக்கு அடிபணியாமல் சுயேச்சையாக ஆண்டார்கள்.

இன்று உள்ள அமைச்சர்களுக்கு நாட்டுப்பற்று இல்லை, மொழிப்பற்று இல்லை, வீரமும் அவர்கள்வாய்ச்சொற்களிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதாய் இருக்கிறது. சுய உரிமை இல்லை, எந்த அதிகாரமும் இல்லை, எடுத்ததற்கெல்லாம் டில்லியின் ஆணையை எதிர்நோக்கிக் காவடி தூக்கும் நிலையில் உள்ளார்கள்.

நாட்டுப்பற்று எப்படியில்லை எனில், இந்நாட்டுச் செல்வம் சுரங்கப் பொருள், துறைமுக வருமானம், மலைபடு பொருள்கள் அனைத்தும் வடநாட்டிற்கு மத்திய அரசாங்கம் என்ற பெயரால் வரியாகப் போகிறது. ஆண்டு ஒன்றுக்கு அறுபத்து மூன்று கோடி ரூபாய்! அதைத் தடுத்து நிறுத்த இந்நாட்டு அரசுக்கு வலிவில்லை, துணிவில்லை, எண்ணமும் இல்லை. அதனால் நாட்டுப்பற்று இல்லை என்று கூறுவதில் தவறென்ன?

மொழிப்பற்று எப்படி இல்லையெனின், தமிழ் நாட்டிலே, அஞ்சல் அட்டைகளிலே, இரயில் நிலையங்களிலே, வானொலி நிலையங்களிலே எங்கு பார்க்கினும், அந்நிய மொழியாகிய இந்தி அரசோச்சுகிறது. சொந்த மொழியாகிய தமிழுக்கு அங்கெல்லாம் இடமில்லை. ஆட்சி மொழியும் இந்தியாகத் துடிக்கிறது. அதைத் தடுக்கவும் வக்கில்லை. தமிழ் நாடாகிய சென்னைக்குத் தமிழ்நாடு என்று பெயர்வைக்க மனம் இல்லை. அதனால் மொழிப்பற்றும் இல்லை என்று கூறுகிறோம்.

வீரத்தைப்பற்றி எண்ணும் பொழுதும், கேட்கும் பொழுதும் சிரிப்புத்தான் வருகின்றது. அன்றைளில் ஆண்ட பாண்டிய மன்னன் "என் நாட்டுச் செல்வத்தை, எந்நாட்டவனாகிலும் கவர எண்ணின், அவன் தலை, என் கூரிய வேலுக்கு இரையாகி என் நாட்டு மண்ணிலேயே உருளும்" என்று சூளுரைத்தான். இந்நாளில் அமைச்சர்கள் இந்நாட்டுச் செல்வத்தையெல்லாம் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 63-கோடி ரூபாய் வரியாக வடநாட்டிற்கு வாரிக்கொடுத்துவிட்டு இந்நாட்டு மொழியையும் இந்திக்கு அடிமையாக்கிக்கொண்டு, "எங்களுக்கு மட்டும் வீரம் இல்லையா, நாங்கள் ஏன் வடநாட்டிற்குப் பயப்பட வேண்டும்" என்று கேட்கிறார்கள். "கீழே விழுந்தவன் மீசையில் மண் ஒட்டவில்லை" என்பதுபோல வீரம் பேசுகின்றார்கள்.

சுய உரிமை இல்லை என்பதாவது, இம்மாநில அமைச்சர்கள் இந்நாட்டுச் செல்வத்தை, வரியாக வாங்கப்படும் பணத்தை, இந்நாட்டிற்காகச் சொந்தமாகச் செலவு செய்ய முடியாது, சுரங்கம் வெட்ட முடியாது, அணைகட்ட முடியாது, தொழிற்சாலை அமைக்க முடியாது, எந்தத் திட்டத்தையும் டில்லியின் அனுமதி இன்றி நிறைவேற்ற முடியாது. அவைகளைச் செய்ய இந்த அரசிற்கு உரிமை இல்லை. இந்நாட்டுச் செல்வத்தை எல்லாம் வரியாக டில்லிக்கு வாரிக் கொடுத்துவிட்டு, அவர்களிடம் கையேந்தி நிற்கும் காட்சியைக் காணும்போது, நாட்டுப் புறத்திலே வழங்கும் ஓர் முதுமொழி நினைவிற்கு வருகின்றது. "உழக்கு மிளகு அளித்து, ஒளிந்திருந்து ஒரு சொட்டு மிளகுநீர் பெறுதல்" என்பது. அதாவது தன் வீட்டில் இருக்கும் மிளகில் ஒரு உழக்கு மிளகை அண்டை வீட்டுக்காரிக்கு கொடுத்துவிட்டு அவளிடமிருந்து அவள் வீட்டாருக்குத் தெரியாமல் கொஞ்சம்மிளகுநீர் பெறுவது போல இந்நாட்டுப் பணத்தையெல்லாம் மத்திய சர்க்காரிடம் வாரிக்கொடுத்துவிட்டு, எங்களுக்கும் கொஞ்சம் பணம் கொடுங்கள் என்று பிச்சை எடுக்கும் நிலையைப் பார்த்தால் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கிறது. இந்நிலையில் இவர்கள் சுய உரிமை முழு அதிகாரம் இல்லாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

ஆகவே தான் "நம்நாட்டைத் தமிழ் அரசர்கள், நாட்டுப்பற்றுடனும் மொழிப்பற்றுடனும், வீரத்துடனும், முழு உரிமையுடனும், சுயமரியாதையுடனும் ஆண்டது போல் இக்கால அமைச்சர்களாகிய நீங்களும் நாட்டுப்பற்றுடனும், மொழிப்பற்றுடனும், முழு உரிமையுடனும், சுயமரியாதையுடனும் ஆளுங்கள்" என்று கூறுகின்றோம். அதற்காகத் திராவிட நாட்டை வடநாட்டுத் தொடர்பிலிருந்து பிரித்து விடுதலைபெற்ற மக்களாக வாழ வழிசெய்யுங்கள் என்று கூறுகின்றோம். அப்பொழுது தான் நாம் உண்மையான சுதந்தர மக்களாக வாழ முடியும் என்றும் கூறுகின்றோம்.

இந்த நல்ல கருத்தினைக் காலப் போக்கிலாவது புரிந்து கொண்டு திராவிட நாட்டு விடுதலைக்காகப் போராடுவார்கள் என்னும் நம்பிக்கையுடன் எங்கள்விடுதலைப் பணியினைச் செய்து வருகின்றோம்.

★

மேலிடமேனும் செய்யுமா?

பரம்பிகுளம் தண்ணீரைத் தமிழகத்திற்குத் திருப்பிவிடுவது பற்றி கேரள சர்வகட்சி மாநாடு ஒரு முடிவெடுத்து விட்டது. தமிழகத்திற்குத் திருப்பு மளவுக்கு தண்ணீர் உபரியாக இல்லை என்பதே அம் முடிவு. இது விஷயத்தில் அதிகாரிகள் கொடுத்துள்ள அறிக்கையில் சந்தேகம் தெரிவித்துள்ளது சர்வ கட்சி மாநாடு, இந்த முடிவு நாம் எதிர்ப்பார்த்ததே. பிரஸ்தாப சர்வ கட்சி மாநாட்டில் கேரள காங்கிரஸ் கட்சி மட்டும் கலந்து கொள்ள வில்லை. ஆரம்ப முதலே, இந்தச் சண்டித்தனத்தை அனுஷ்டித்து வருகின்றது காங்கிரஸ் கட்சி. அந்தக் கட்சிமட்டும் சம்மதித் திருக்குமானல், பரம்பிகுளம் தண்ணீரை தமிழகத்திற்குத்திருப்பி விட கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உதவி புரிந் திருக்குமென்பதில் நமக்குச் சந்தேகமில்லை. கேரள காங்கிரசுக்கு ஓட்டுப்பிச்சை எடுக்க தேவிகுளம் தொகுதிக்கு ஓடிய தமிழக அமைச்சர்களுக்கு இது ஒரு நல்ல பாடம்!

கேரள சர்வ கட்சி மாநாடு அடியோடு கைவிரித்துவிடாமல், இந்தத் தண்ணீர் பிரச்னையை மேலிடத்து அரசின் மத்தியஸ்தத்திற்கு விடச் சம்மதித்திருப்பது ஓரளவு ஆறுதலைத் தருகின்றது. இனி பொறுப்பு மத்திய அரசாங்கத்தின் தலைமீது விழுந்திருக்கிறது. அதுவேனும் தமிழகத்தின் கோரிக்கை நிறைவேறும் வகையில் நடந்து கொள்ளுமென்று நம்புகின்றோம்.

"செங்கோல்"

வரலாற்று நாடகம்

சந்தேகம்

மலர்மன்னன்

நிலை விளக்கம்

இரேக்கத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாயிருந்த பெலொப்பொனேசியப் போர் துவங்கிவிட்டது. இரேக்கத்தின் இருபெரும் பிரிவுகளான ஏதென்சும், ஸ்பார்டாவும் தத்தமது சார்பு நாடுகளையும் துணைக்கழைத்துக்கொண்டு ஒன்றையொன்று குறை கூறிக்கொண்டு களத்தில் இறங்கிவிட்டன. ஏதென்சின் போர்க்கால நிர்வாகம் பெருநாவலனும் பேரறிஞனும், அரசியல் ஞானியுமான பெரிக்லிஸுக்குத் தரப்பட்டிருந்தது. போருக்கான திட்டங்கள் தீட்டுவது, தளபதிகட்குப் போர் நுணுக்கங்களை விளக்குவது போன்ற எல்லாத் துறைகட்குமே அவன்தான் பொறுப்பாளியாக விருந்தான். ஸ்பார்டாவின் இரு அரசர்களுள் ஒருவனை ஆர்க்கிடாமஸ் ஸ்பார்டாவின் பட்டாளத்திற்குத் தலைமை வகித்துப்போரை முன்னின்று நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தான்.

போர் இன்னும் மும்முரமாக நடைபெறத்துவங்கவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சிறுசிறு சச்சரவுகளும், குழப்பங்களுமாக இருந்த அத்தருணத்தில்...

[ஏதென்சு நாட்டு மக்கள் அவையால் ஏதென்சின் போர்க்காலப் பொறுப்பாளனாக நியமிக்கப்பட்ட பேரறிவாளன் பெரிக்ளீஸின் மாளிகை, அதன் அகன்ற நடு மன்றத்தில் பெரிக்ளீஸ் ஏதோ சிந்தித்தபடி உலவிக்கொண்டிருக்கிறான். வெகுநேரமாக உலவியவாறிருக்கும் அவனது வதனத்தில் ஏதோ இனந்தெரியாத வேதனையின் சாயலும் படர்ந்திருக்கவே அறையின் மூலையில் நிற்கும் அவனது அந்தரங்க நண்பன் மெல்ல அவனை அணுகுகின்றான்.]

தோழன்:- (மெல்லிய குரலில்) பெரிக்ளீஸ்...... மன்னித்துவிடு பெரிக்ளீஸ்...!

[உலவியவாறிருந்த பெரிக்ளீஸ் சிந்தனை கலைந்தவனாய் நிற்கிறான். திடீரென மன்னிக்குமாறு வேண்டிய தன் தோழனை வியப்புடன் நோக்குகிறான்.]

பெரிக்ளீஸ்:- என்ன தோழா? எதற்கு மன்னிப்பு...?

தோழன்:- ஒன்றுமில்லை; உன் சிந்தனையைக் கலைக்கின்ற காரணத்திற்காக முன்னதாகவே மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்கிறேன் பெரிக்ளீஸ்......

பெரிக்:- ஏதேனும் செய்தி வந்திருக்கிறதா, நண்பா?

தோழன்:- இல்லையில்லை; வெகுநேரமாக எதுபற்றியோ நீ சிந்தித்தபடியிருக்கவே...

பெரிக்:- இன்று உன் போக்கு விசித்திரமாக இருக்கிறது நண்பா! நாள்தோறும் அந்தி மயங்கியது முதல் மீண்டும் ஆதவன் வரும்வரை உலவியவாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்குத் தொல்லை தரலாகாதென்பதற்காக ஒரு மூலையில் இரவெல்லாம் வாய் மூடி நின்றபடியிருப்பவனை நீ இன்று மட்டும் என் சிந்தனையில் குறுக்கிட்டது ஏன்?

தோழன்:- என்றும் உன் வதனம் தெளிவான தோற்றத்துடன் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியிருப்பதையே கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் இன்றோ, ஏதோ கலக்கம் உன் முகத்தில் குடிகொண்டிருப்பதைக் காண்கிறேன்; அறிவொளிவீசும் உன் விழிகளில் இன்று ஏனோ வேதனை தென்படுகிறது; அறிவும் ஆற்றலும், நெஞ்சுரமும் மிக்க நீ போரைப்பற்றிச் சிந்திக்கையில் எதற்காகக் கவலைப் படப் போகிறாய்? எனவே உனது சிந்தனை போரைப்பற்றியது மட்டுமல்ல என்பதை உணர்ந்தேன்; ஆகவேதான் இடைமறித்து...

பெரிக்:- (மெல்ல நகைத்து) கூர்ந்த மதிபடைத்த தோழா! உன் ஊகம் சரிதான்; போரைப் பற்றி மட்டுமே நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. இன்னொரு விஷயம் என்னை வெகுவாகச் சிந்திக்கவைக்க விட்டது...

தோழன்:- அது என்னவென்பதை நான் அறிந்துகொள்ளத் தடையேதும் உண்டா, பெரிக்ளீஸ்?

பெரிக்:- உள்ளத்தில் உள்ளதை உன்னிடம் உரைக்கையில் தானே நான் மனவமைதி பெறுகிறேன் துணைவா...... இந்தத் தகவலை உனக்குத் தெரிவிப்பதில் தடையென்ன? தோழா, ஸ்பார்டாவின் பெரும்படைக்குத் ,தலைமைபூண்டுள்ளவன்

யாரென்பதை நீ அறிவாயல்லவா?

தோழன்:- இதுகூட அறியாதவனா நான்? ஸ்பார்ட்டாவின் படையினை வழிநடத்திச் செல்லும் பொறுப்பை யேற்றுக் கொண்டிருப்பது ஸ்பார்ட்டாவின் இரண்டு வேந்தர்களுள் ஒருவனான ஆர்க்கிடாமஸ்! அதுமட்டுமல்ல; அவன் உன் அறிவுத் திறமையைப் பெரிதும் மெச்சி உன்னை வெகுவாக மதித்துப் போற்றுபவன் என்பதையும் நான் அறிவேன், பெரிக்ளீஸ்!

பெரிக்:- (இனிய கனவு காண்பவனைப்போல்) ஆமாம், நண்பா ஆர்க்கிடாமஸ் எனக்குக் கிட்டிய நல்ல நண்பர்களுள் ஒருவன்; என்னோடு ஒன்றாகக் கல்வி பயின்றவன்; என்பால் பேரன்பும் பெருமதிப்பும் கொண்டவன். கல்வி கற்ற காலத்தில் நாங்கள் என்றுமே தனித்திருந்ததில்லை, தோழா; அரசியல்தான் இன்று எங்களைப் பிரித்ததுமின்றி இருவரையும் வெவ்வேறு துருவங்களில் கொண்டுபோய் அமர்த்தி விட்டது!

தோழன்:- நண்பனை எதிரியாகக் கருதவேண்டியிருக்கிறதே யென்று வருந்துகிறாய்?

பெரிக்:- இல்லை நண்பா; சொந்த விருப்பு வெறுப்புகட்கு இடங் கொடுக்கும் சாதாரண நிலையில் நான் இப்போது இல்லை; எனது தாயகத்தைப்பற்றியே இனி என் எண்ணங்கள் இருந்தாக வேண்டும். தாயகத்தைக் கட்டிக் காக்கும் பொறுப்பினை நான் ஏற்றுள்ளேன். இனி எனக்கென்று தனிக் கவலைகள் இல்லை; தனி ஆசைகள் இல்லை; என்னைப்பற்றியோ எனது தேவைகளைப்பற்றியோ சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க எனக்கு நேரமில்லை......

தோழன்:- பின் எதற்குத்தான் கவலைப்படுகிறாய் பெரிக்ளீஸ்.

பெரிக்:- தோழா, நான் மக்களை நேசிக்கிறேன்; மக்கள் என்னை நேசிக்கிறார்கள்; என் பேரன்புக்குரிய ஆத்தீனிய மக்கள் என் மீது ஐயங்கொள்ளும் நிலைவந்து விடலாகாதே என்றுதான் வருந்துகிறேன்......

தோழன்:- பெரிக்ளீஸ், என்ன கூறுகிறாய் நீ? ஆத்தீனியர் உன்மீது ஐயங்கொள்ளும் நிலையா? கனவில்கூட அந்நிலை வராது பெரிக்ளீஸ்!

பெரிக்:- (மெல்லச் சிரித்து) இன்றைய நிலையைக் கண்டு நீ இப்படிப் பேசுகிறாய் நண்பா: மக்கள் என்னைப் பெரிதும் விரும்புகின்றனர்; என்மீது பேரன்பும் நம்பிக்கையும் வைத்துள்ளனர்; ஆனால் அவர்களது நெஞ்சங்களிலெல்லாம் சந்தேகப்புயலை உருவாக்கும் சம்பவம் ஒன்று நிகழக்கூடும்! அன்புடன் என்னை நோக்கிய அனைவரும் ஐயப் பார்வையை என்மீது பாய்ச்சும் நிலை ஏற்பட்டுவிடக் கூடும்...!

தோழன்:- புதிர் போடாதே பெரிக்ளீஸ்; புரியும்படி பேசு!

பெரிக்:- ஆர்க்கிடாமஸ் தனது மாபெரும் படையுடன் இன்னும் ஒரு கிழமைக்குள் அட்டிக்காவினுள் நுழையப்போவதாகத் தகவல் வந்துள்ளது; (அட்டிக்கா—ஏதென்சும், அதன் சுற்றுப்புறப் பிரதேசமும் அட்டிக்கா எனப்படும்.) நண்பா அட்டிக்காவின் எல்லைப் பகுதியில் எனக்குச் சொந்தமான நிலபுலங்கள் இருப்பதை நீ அறிவாயல்லவா?

தோழன்:- ஆமாம் அதற்கென்ன?

பெரிக்:- எப்போதும் ஒரு நாட்டுப் படைகள் தம் எதிரிநாட்டுக்குள் நுழைந்ததும் தங்களது வருகையை உணர்த்தும் வகையில் நிலபுலங்கள், கால் நடைகள் யாவினையும் அழித்துச் சிதைப்பது வழக்கம், ஸ்பார்ட்டாப்படைகளும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல; அட்டிக்காவின் விளைநிலங்களையெல்லாம் ஸ்பார்ட்டாப்படைகள் சீரழிப்பது திண்ணம், ஆனால் தோழா படையினை நடத்தி வருபவன் என் நண்பன்; என்பால் பெருமதிப்பு வைத்திருப்பவன்; அட்டிக்காவின் எல்லையில் என் விளைநிலங்கள் இருக்கின்றன என்பதையும் அவன் அறிவான்; எனவே............நட்பின் காரணமாகவும், என்மீதுள்ள அளவு கடந்த மதிப்பாலும் அவன் என் நிலங்களைத் தவிர்த்து மற்ற நிலங்களை மட்டுமே அழிக்கத்தனது படைகட்கு அனுமதி அளிப்பான்; அட்டிக்காவில் என் விளைநிலங்களையும் கால் நடைகளையும் தவிர மற்றவை யாவும் எதிரிகளால் அழிக்கப்படும்........... ஏதென்சு நாட்டவர் இதனைக் கேள்வியுறுவர்; ஆர்க்கிடாமஸ் அட்டிக்காவின் எல்லையில் பெரிக்ளீஸின் உடமைகளை மட்டுமே அழிக்காமல் விடுத்தான் என்பதை அறிகையில் அவர்களது நெஞ்சங்களில் ஐயத்தின் விதை இலேசாக ஊன்றப்படும்; என்பால் பொறாமைகொண்டுள்ள ஒருசில அரசியல்வாதிகள் மக்களிடையே எனக்கிருக்கும் அபரிமிதமான செல்வாக்கைப் போக்க இதுதான் தக்க தருணம் என்று கருதி, ஆர்க்கிடாமஸுக்கும் எனக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருப்பதாகப் பறைசாற்றத் தொடங்குவார்கள், அவர்களது பிரச்சாரத்தால் அந்த விதை முளைத்தெழுந்து பெருமரமாக உயர்ந்தோங்கி வளர்ந்துவிடக்கூடும்! தோழா, இப்போது புரிந்ததல்லவா என் கவலைக்குக் காரணம்?

தோழன்:- புரிந்தது பெரிக்ளீஸ்; உனது தொண்டு இன்றியமையாதது; அரசியல் நுட்பங்களையும் போர் நுணுக்கங்களையும் நன்குணர்ந்தவனான நீ, போர்க்காலப் பொறுப்பாளனாகத் தொடர்ந்து பதவி வகித்தால் தான் ஏதென்சுக்கு வெற்றி கிட்டும்; ஆனால் நீ கூறியது போல் மக்களுக்கு உன்மீது அவநம்பிக்கை பிறந்துவிடின் மக்கள் சபை உன்னைப் பதவியினின்று அகற்றி வேறொருவனை அப்பதவிக்கு நியமிக்கும்; பெரிக்ளீஸ்,

---

தாழ்த்தப்பட்டோர் நிலை, நாடெங்கும் ஒரேமாதிரியாகத்தான் இருக்கிறது. விடுதிகளை ஆரம்பிப்பதன் மூலமோ அல்லது உபகாரச் சம்பளங்களை வழங்குவதன் மூலமோ தாழ்த்தப்பட்டோர் வகுப்பினர் குறைகள் தீர்ந்துவிடாது. மத உணர்ச்சி, சமூக பழக்க வழக்கங்கள். பொருளாதார அந்தஸ்து ஆகியவைகளில் மனமாறுதல் ஏற்படவேண்டும். இது சாத்தியமல்லாமல் போனால் சோஷலிஸபாணியில் சமுதாய அமைப்பைப்பற்றி பேசிப் பயனே இல்லை.

ஜகஜீவன்ராம்,
வேலூர், ஆக. 4

உனக்குச் சமமையான அரசியல் அனுபவம்பெற்ற அறிஞன் இன்று ஏதென்சில் இல்லை; எனவே அனுபவக்குறைவுள்ள பொறுப்பாளனது நிர்வாகத்தால் ஏதென்ஸ் தோல்வியே அடையும்!

பெரிக்:- மேலும் மக்களிடமிருந்து அவநம்பிக்கையைப் பெற்றுக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை நண்பா; ஏதென்சுக்கு துரோகம் புரிய நான் கனவிலும் கருதியதில்லை; ஆத்தீனியர்களின் — ஏதன்சின் — நன்மையே என் நன்மைஎன்றுகருதிவருகிறேன். களங்கமற்ற உள்ளத்தால் நான் ஏதென்சையும், ஆத்தீனியர்களையும் நேசித்துவருகிறேன். எனவே ஆத்தீனியர்களால் — ஏதென்சு நாட்டால்—வீண்பழி சுமத்தப்படுவேனுயின் என் இதயம் நொருங்கிப்போகும்; புகழ் வரவேண்டும் என்பதில் எனக்கு விருப்பமில்லை, அத்துடன் பழியை ஏற்கவும் நான் விரும்பவில்லை; எந்த நாட்டவரை எனது உயிருக்குயிராகக் கருதி அன்பு செலுத்துகிறேனே அவர்களிடமிருந்தேபழிச்சொல் ஏற்க என்னுல் இயலாது. எந்த ஆத்தீனிய மக்கள் மன்றம் பேராரவாரத்துடன் என்னைப் போர்க்காலப் பொறுப்பாளனுகத் தேர்ந்தெடுத்ததோ, அதே மன்றம் என்னைக் கூண்டில் ஏற்றிக் குற்றவாளியெனப் பழி சுமத்தும் நிலை வருவதை நான் விரும்பவில்லை...

[பெரிக்ளீஸ் மீண்டும் சிந்தனையிலாழ்ந்து மெல்ல உலவத் துவங்குகிறுன். அவனது தோழன் அவனை நோக்கியவாறு சலனமற்று நிற்கின்றுன். சற்று நேரம் அமைதியிலேயே கழிகிறது; உலவியவாறிருந்த பெரிக்ளீஸ் சட்டென நின்று தன் தோழனை நோக்குகின்றுன்.]

பெரிக்:- தோழா!

தோழன்:- என்ன பெரிக்ளீஸ்?

பெரிக்:- (மலர்ந்த முகத்துடன்) பழியேற்கும் இழிநிலை வராதிருக்க எனக்கொரு வழி புலப்பட்டு விட்டது நண்பா!

தோழன்:- (ஆவலுடன்) என்ன அது பெரிக்ளீஸ்? கூறு, உடனே கூறு!

பெரிக்:- நண்பா, ஆர்க்கிடாமஸின் படை ஸ்பார்ட்டாவின் எல்லையில் உறையுள்களமைத்துக்கொண்டு தங்கியிருப்பதாகத் தகவல் வந்துள்ளது. ஆர்க்கிடாமஸும் அங்குதானிருப்பான்; அவனுக்கொரு முடங்கல் வரைந்து தருகின்றேன்; நம்பகமான ஆள் மூலம் நீ அதனை அவனுக்குச் சேர்ப்பிக்கவேண்டும்...

தோழன்:- பறவைகள் கீச்சிட்டவாறு இரைதேடப் பறந்து செல்வதற்குமுன் நமது ஆள் உன் முடங்கலுடன் ஸ்பார்ட்டாவை நோக்கிப் பறந்துசெல்ல ஏற்பாடு செய்கிறேன், பெரிக்ளீஸ்; முதலில் பழிவராதிருக்க நீ கண்டவழியினை விளக்கமாய்க் கூறு!

பெரிக்:- (நகை முகத்துடன்) கூறுகிறேன் நண்பா, கூறுகிறேன்...!

* * *

[இரவு நேரம்; ஸ்பார்ட்டாவின் எல்லைப்புறம்; தேனடையை மொய்த்திருக்கும் தேனீக்களைப் போல் பல்லாயிரக் கணக்கான உறையுட்கள் காணப்படுகின்றன; அவற்றுக்கு நடுவில் மற்றவைகளைக் காட்டிலும் சற்று விசாலமாக உள்ள கூடாரம்; அதன் வாயிலில் உருவிய வாளுடன் காவலாளிகள் உலவியவாறுள்ளனர்; உள்ளே ஸ்பார்ட்டாவின் மன்னன் ஆர்க்கிடாமஸ் போர்த் திட்டங்களைப்பற்றித் தீவிரமாகச் சிந்தித்தபடியிருக்கிறுன்.

வெளியே ஏதோ அரவம்; யாரோ மெல்லிய குரலில் எதற்காகவோ வாதாடும் குரல் கேட்கிறது; ஆர்கிடாமெஸ் வாயிற்புறத்தை நோக்குகிறுன்.]

ஆர்க்கிடாமஸ்:- (சற்று உரத்த குரலில்) யார் அங்கே?

[வாயிற்புறத்துக் காவலாளருள் ஒருவன் உள்ளே வந்து வணங்கிநிற்கிறுன்]

ஆர்க்:- வெளியே என்ன சச்சரவு?

வாயிற்காப்போன்:- அந்நியன் ஒருவன் வந்திருக்கிறுன்; ஆத்தீனியனைப்போல் காணப்படுகிறுன்; தங்களைச் சந்திக்க வேண்டுமென்றுன். 'தற்போது எவரும் அரசரைப் பார்க்கவியலாது' என்ற பிறகும் போக மறுக்கிறுன்; உங்களைச் சந்தித்தாலன்றித் திரும்பிச் செல்ல மாட்டானும்; பிடிவாதமாகக் கூறிவிட்டான்: அச்சுறுத்தியும் பயனில்லை......

ஆர்க்:- யார் அவன்? உள்ளே வரச்சொல்!

[வாயிற் காப்போன் வணங்கிவிட்டுச்செல்கிறுன். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் புதியவனொருவன் உள்ளே வந்து வணங்குகிறுன்.]

ஆர்க்:- யார் நீ? எங்கிருந்து வருகிறுய்?

புதியவன்:- பேரறிஞரும், ஏதென்சின் போர்க்காலப் பொறுப்பாளருமான பெரிக்ளீஸின் அந்தரங்கப் பணியாளன் நான்: இதோ அவரது முத்திரை மோதிரம்; அவரிடமிருந்து தகவல் ஒன்று கொணர்ந்திருக்கிறேன் வேந்தே......

ஆர்க்:- (ஆவலுடன்) யார், பேரறிவாளர் பெரிக்ளீஸ் அவர்களிடமிருந்தா தகவல் கொணர்ந்திருக்கிறுய்? அவரைப் பார்த்து உள்ளம் மகிழ உரையாடி எத்தனையோ நாட்களாகிவிட்டன; பெரிக்ளீஸ் நலமாகத்தானே இருக்கிறுர்? ஏதென்சைக் கட்டிக்காக்கும் பொறுப்பை ஏற்றிருப்பதால் வேறெதைப்பற்றியும் சிந்திக்கப் பொழுதின்றித்தான் இருப்பார்; எனக்கு என்ன தகவல் தெரிவித்திருக்கிறுர்? (சற்று ஏமாற்றத்துடன்) போரைப் பற்றியதாகத்தானிருக்கும்; இல்லையா?

பணியாளன்:- அதனை நான் அறியேன் அரசே; தங்களுக்கு ஒரு

'நெடுஞ்சாலை ஊழியன்'

11000 தொழிலாளர்களுக்கு ஈடுபட்டிருக்கும் நெடுஞ்சாலைத் தொழிலாளர் (Highways)களுடைய சங்கத்தின் சார்பாக தோழர் எஸ். இராமசாமியின் பெருமுயற்சியால் வெளிவரும் மேற்படி இதழைக் கண்டோம். ஏடு, தொழிலாளர் தம் குரலாக விளங்குமென நம்புகிறேம். வாழ்த்துகிறேம். திருச்சியில் அண்மையில் நடைபெற்ற மேற்படி சங்க மாநாட்டு மலராக விளங்குகிறது.

விலை 50 காசுகள்.

முகவரி:

நெடுஞ்சாலை ஊழியர் சங்கம்
திருச்சி-1

கடிதம் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார்; இதோ—...

[மடியிலிருந்து ஒரு சுருளை எடுத்து நீட்டுகிறான். ஆர்க்கிடாமஸ் ஆவலுடன் அதை வாங்கிப் பிரிக்கிறான்]

ஆர்க்:- ஆகா, அந்த மேதையின் கையெழுத்தைப்பார்த்து எத்தனை நாட்களாகிவிட்டன!

[உரத்த குரலில் கடிதத்தினைப் படிக்கத் துவங்குகிறான்.]

ஆர்க்கிடாமஸ்—என் அன்பு நண்ப,

அவசர அவசரமாக இதனை எழுதி அனுப்புகிறேன். இன்னும் ஒரு கிழமைக்குள் உனது பெரும் படையோடு நீ அட்டிக்காவில் நுழையப்போவதாக ஒற்றர்களிடமிருந்து தகவல் வந்தது. அட்டிக்காவின் எல்லைப் பகுதியில் என் விளைநிலங்கள் இருப்பதை நீ அறிவாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். என்பால் அன்பும் மதிப்பும் கொண்டவனான நீ என் நிலபுலங்களை அழிக்க உன் படைகட்கு அனுமதி அளிக்கமாட்டாய் என்பதை நான் அறிவேன், என் உடைமையினைச் சீரழிக்காமல் விடுவதன் மூலம் என்மீது உனக்கிருக்கும் பற்றையும், பாசத்தையும், பெருமதிப்பையும் காண்பித்துக் கொள்வாய் என்பதையும் நான் அறிவேன்; ஆர்க்கிடாமஸ், என் உடைமைகளைத் தவிர மற்றவை யாவும் அழிக்கப்படுகின்ற சம்பவத்தால் என் நாட்டவர்கள் என் மீது ஐயங்கொள்ளும் நிலை ஏற்படும் என்பதை உணர்ந்தேன்; நண்பா, என் நிலங்களை மட்டும் நீ அழிக்காது விட்டுவைப்பதால் உனக்கும் எனக்கும் ஏதோ தொடர்பு இருப்பதாகவும், நான் எனது நாட்டுக்குத் துரோகம் புரிந்துவிட்டதாகவும் இங்கே பிரச்சாரம் செய்யப்படும்; வீண் பழியேற்க நான் விரும்பவில்லை; நீயோ நானேமிகவும் வற்புறுத்தி வேண்டிக்கொண்டாலும்கூட என்னுடைய சொத்துக்களை அழிக்கத் துணியமாட்டாய்; எனவே என் உடைமைகள் யாவினையும் ஏதென்சு அரசாங்கத்திற்குரியதாக்கிவிடத் தீர்மானித்துவிட்டேன். இந்த முடங்கலை நீ படிக்கும்போது நான் ஏதென்சில் எனது உடைமைகள் எல்லாவற்றையும் தேசியமயமாக்கிவிட்டதாகப் பிரகடனப் படுத்திவிட்டிருப்பேன்,

ஆர்க்கிடாமஸ்! எனக்கென்று இப்போது எவ்வித உடைமையும் இல்லை; எனவே தயவு செய்து அட்டிக்காவின் இதர விளைநிலங்களையும், கால்நடைகளையும் சிதைத்துச் சீர்குலைப்பதைப் போலவே எனக்குச் சொந்தமாயிருந்த உடைமைகளையும் அழித்து விடுமாறு வேண்டுகிறேன்.

என் கோரிக்கையை மறுக்கவோ, மறக்கவோமாட்டாய் என நம்புகிறேன்.

அன்பன்,

பெரிக்ளீஸ்.

[முடங்கலைப் படித்த ஆர்க்கிடாமசின் விழிகள் கலங்குகின்றன. அதனைக் கொணர்ந்த பணியாளனும் கண்களில் நீர்மல்க நிற்கிறான்.]

ஆர்க்:- (கரகரத்த குரலில்) பெரிக்ளீஸின் பணியாளனாகவிருக்கும் பேறு பெற்றவனே, உனது எஜமானனிடம் நான் அவரது கோரிக்கையை நிறைவேற்றி வைப்பதாகக் கூறு; தாயகத்தவர் தன்மீது ஐயப்படலாகாது என்பதற்காக நெஞ்சுரம் மிக்க அந்தப் பேரறிஞர் புரிந்திருக்கும் செயலை சாமான்யனான ஆர்க்கிடாமஸ் பெரிதும் போற்றியதாகச் சொல்; பழிக்கு அஞ்சித் தன் உடைமைகள் அனைத்தையும் அரசாங்கத்திற்கு உரிமையாக்கிவிட்ட அந்தப் பெருந்தகையாளருக்கு என் பணிவன்பான வணக்கங்களைத் தெரிவி; அவர்புரிந்த மாபெரும் தியாகத்தை உணர்ந்து ஆத்தீனியர்கள் என்றென்றும் அவரைப் பெருமையுடன் போற்றிப் புகழ்ந்தவாறிருப்பார்களாக!

[பெரிக்ளீஸின் பணியாளன் ஆர்க்கிடாமஸிடமிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு திரும்புகிறான்.] ☆

தி. மு. க. தலைமை நிலைய முதல் வெளியீடு!

"வளம் காண வழி"

அண்ணாவின்

அரிய கருத்துரை

சென்னை சட்டமன்றத்தில், 1958—59ம் ஆண்டின் வரவு செலவு பொதுவிவாதத்தின்போது ஆற்றிய பேருரைகளின் தொகுப்பு.

இந்நூல்.........................

அரசியல் துறையினருக்கு அரிய விளக்கம் தரும் அறிவுக் களஞ்சியம்!

கொள்கை விளக்கப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள கழகத் தோழர்கள் ஒவ்வொருவர் கையிலும் இருக்க வேண்டிய பெருந்துணைக் கருவி!!

விலை 8 அணா

குறிப்பு:— தனிப்பிரதி வேண்டுவோர், புத்தக விலையுடன், 15-புதுக் காசுகள் அஞ்சல் செலவிற்காக, அனுப்பவும். 50-பிரதிகளுக்கு அதிகமாக வேண்டுவோர்க்கு 20-சதவிகிதம் கழிவு உண்டு. வி. பி. பி. இல்லை. தேவைக்கு முன்பணத்துடன் எழுதுக.

விவரங்களுக்கு:—

தி. மு. க. தலைமை நிலையம் 'அறிவகம்' சென்னை-13.